

Uzasadnienie

I. Wprowadzenie

Ustawa wprowadzająca ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej związana jest z projektowaną ustawą – Prawo komunikacji elektronicznej (zwaną dalej również „Pke” lub „ustawą Pke”), która ma zastąpić ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986, z późn. zm.), zwaną dalej również „Pt” lub „ustawą Pt”. Biorąc pod uwagę wielość zmian koniecznych do wprowadzenia w odrębnych ustawach, związanych z zastąpieniem obecnie obowiązującej ustawy – Pt nową ustawą Pke, implementującą postanowienia Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej (zwaną dalej również: „EKŁE”), zasadne jest uregulowanie zmian, przepisów przejściowych oraz dostosowujących w odrębnej ustawie wprowadzającej ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej.

Ustawa, w art. 1, reguluje termin wejścia w życie tzw. ustawy głównej, tj. ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, która powinna wejść w życie z dniem 21 grudnia 2020 r. Data ta wynika z określonego w art. 124 EKŁE terminu transpozycji tej dyrektywy.

Wyjątkiem jest art. 386 ust. 2 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 marca 2021 r. Przepis ten odnosi się do uprawnień kontrolnych Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej również: „UKE”) w zakresie kontroli wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku produktów związanych z energią, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2019/2013 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego wyświetlaczy elektronicznych i uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2010 (Dz. Urz. UE L 315 z 5.12.2019, str. 1). Rozporządzenie to zgodnie z jego art. 11 powinno być stosowane od dnia 1 marca 2021 r. W okresie pomiędzy dniem wejścia w życie ustawy Pke, tj. 21 grudnia 2020 r. a dniem 1 marca 2021 r. nadal będzie stosowane obecnie obowiązujące rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64). Z tego względu, na mocy art. 50 niniejszej ustawy, utrzymany do dnia 28 lutego 2021 r. pozostanie art. 199 ust. 1b pkt 1 Pt dotyczący w/w rozporządzenia nr 1062/2010.

II. Zmiany w innych ustawach:

Zmiany dokonywane ustawą wprowadzającą ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej w ustawach odrębnych wynikają z konieczności aktualizacji znajdujących się w tych przepisach odesłań do Pt lub są konsekwencją rozwiązań wprowadzonych w Pke lub implementują postanowienia EKŁE, które nie zostały uregulowane w Pke.

1. Zmiany związane z aktualizacją odesłań zostały dokonane w:

- 1) ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 374);
- 2) ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 poz. 470, 471);
- 3) ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r. poz. 360 i poz. 956);
- 4) ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 305);
- 5) ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 961);
- 6) ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.);
- 7) ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805)
- 8) ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1231 oraz z 2020 r. poz. 288);
- 9) ustawie z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 13);
- 10) ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30, 413 i 568);
- 11) ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65, 284, 471 i 782);
- 12) ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396, z późn. zm.);
- 13) ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 431 i 956);

- 14) ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2020 r. poz. 27);
- 15) ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 1580 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284);
- 16) ustawie z dnia 5 lipca 2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1341);
- 17) ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344);
- 18) ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498, z późn. zm.);
- 19) ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, 568, 695);
- 20) ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2019 r. 1871 i 2217);
- 21) ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1921 i 2020);
- 22) ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 687);
- 23) ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 882);
- 24) ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2388);
- 25) ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000, z późn. zm.);
- 26) ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1398 oraz z 2020 r. poz. 148 i 284);
- 27) ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2410 oraz z 2020 r. poz. 471, 695 i 875);

- 28) ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 742);
- 29) ustawie z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 649);
- 30) ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1041);
- 31) ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1077 oraz z 2020 r. poz. 568 i 695);
- 32) ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35);
- 33) ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287);
- 34) ustawie z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 277 i 285);
- 35) ustawie z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2020 r. poz. 814);
- 36) ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 796);
- 37) ustawie z dnia 2 grudnia 2016 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. z 2019 r. poz. 955);
- 38) ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, 568 i 695);
- 39) ustawie z dnia 27 października 2017 r. o Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej (Dz. U. poz. 2184, z 2019 r. poz. 1815 oraz z 2020 r. poz. 695);
- 40) ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 384 i 695);
- 41) ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2020 r. poz. 971);
- 42) ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 424 i 1086);
- 43) ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079, 1214, 1495 i 1655);

44) ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (Dz. U. poz. 1560, z 2019 r. poz. 2020 i 2248 oraz z 2020 r. poz. 695 i 875);

45) ustawie z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1815).

Zmiany odesłań dokonywane w wyżej wymienionych ustawach stanowią konsekwencję uchyleń Pt i wprowadzenia Pke. Zmiany te mają charakter wynikowy i nie niosą za sobą zmian merytorycznych. Związane są one m.in. ze zmienioną systematyką Pke w odniesieniu do Pt oraz zmianami w siatce pojęciowej.

2. Projektowana ustawa wprowadzająca ustawę – Prawo Komunikacji Elektronicznej dokonuje również zmian merytorycznych w:

1) ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego

Proponuje się wprowadzenie zmian w art. 479⁵⁷, art. 479^{63a} oraz uchylenie art. 479⁶⁶ ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (dalej: „k.p.c.”) zawartych w dziale dotyczącym postępowania w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji i poczty. Przepisy tego działu regulują postępowanie prowadzone przez Sąd Okręgowy w Warszawie - sąd ochrony konkurencji i konsumentów (dalej: „SOKiK”) w sprawie odwołań od decyzji Prezesa UKE oraz zażaleń na postanowienia wydawane przez Prezesa UKE w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe lub przepisów odrębnych.

W chwili obecnej jedyną podstawę do rozpatrywania przez SOKiK zażaleń na postanowienia Prezesa UKE stanowi art. 206 ust. 2b Pt, zgodnie z którym sąd ten rozpatruje zażalenia na postanowienie, o którym mowa w art. 23 Pt. Art. 23 ust. 1 pkt 1 Pt zawiera regulację dotyczącą wydawania przez Prezesa UKE - w przypadku ustalenia niewystępowania na rynku właściwym przedsiębiorcy o znaczącej pozycji rynkowej lub przedsiębiorców zajmujących kolektywną pozycję znaczącą - postanowienia określającego rynek właściwy i stwierdzającego, że na tym rynku występuje skuteczna konkurencja jeżeli na tym samym rynku właściwym nie występował przedsiębiorca telekomunikacyjny o znaczącej pozycji rynkowej lub przedsiębiorcy telekomunikacyjni zajmujący kolektywną pozycję znaczącą.

Odpowiednikiem art. 23 Pt jest projektowany art. 180 Pke, który nie przewiduje już wydania przez Prezesa UKE postanowienia, a co za tym idzie Pke nie zawiera już również podstawy do wnoszenia zażaleń na to postanowienie do SOKiK-u. Uznano bowiem, iż zasadne jest wydawanie w powyższej sytuacji decyzji administracyjnej, tak samo jak ma to miejsce w

sytuacji wydawania przez Prezesa UKE decyzji, wskazanej dotychczas w art. 23 ust. 1 pkt 2 Pt, określającej rynek właściwy, stwierdzającej występowanie skutecznej konkurencji i uchylającej nałożone obowiązki regulacyjne.

Powyższa zmiana powoduje konieczność nowelizacji art. 479⁵⁷, art. 479^{63a} oraz uchylenie art. 479⁶⁶ k.p.c., gdyż przepisy te odnoszą się do postanowień Prezesa UKE. W art. 479⁵⁷ k.p.c. należy zatem pozostawić jedynie fragment dotyczący rozpatrywania przez SOKiK odwołań od decyzji Prezesa UKE, w art. 479^{63a} k.p.c. wykreślić odniesienie do pkt 1 z art. 479⁵⁷ oraz uchylić art. 479⁶⁶ k.p.c. dotyczący w całości zażaleń na postanowienia.

2) ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji

Dodany w art. 20 § 4 umożliwia pełnienie funkcji organu egzekucyjnego w zakresie egzekucji administracyjnej i ma na celu wskazanie jasnej podstawy prawnej dla organów, innych niż wskazane w nowelizowanej ustawie, do pełnienia funkcji organu egzekucyjnego w zakresie egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze niepieniężnym.

3) ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych

Art. 5 pkt. 1

Zmiany w art. 39 ust. 1a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. polegają na zmianie odwołania z „ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907, z późn. zm.)” na “ „ustawy z dnia ... 2020 r. Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz.)”. Zmiana nie ma charakteru zmiany merytorycznej.

Art. 5 pkt 2

W dodawanym art. 39a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych umożliwiono instalowanie w pasie drogowym dróg publicznych punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu oraz wskazano jakie podmioty mogą tego dokonywać. Zaproponowany przepis implementuje w części art. 57 EKŁE. Dzięki temu lokalizowanie tych punktów w obrębie pasa drogowego nie będzie podlegało pod regulacje określone w art. 39 oraz art. 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Dotychczasowe doświadczenia operatorów telekomunikacyjnych pokazują, że już obecnie występują duże problemy z zainstalowaniem urządzeń telekomunikacyjnych obsługujących podróżnych na szlakach komunikacyjnych (potrzeba występująca w szczególności w pobliżu punktów poboru opłat, parkingów). Podejmowane przez operatorów próby realizacji niezbędnej infrastruktury sieci bezprzewodowych w lokalizacjach takich jak Miejsca Obsługi Podróżnych (MOP), Obwody

Utrzymania Autostrad, Punkty Poboru Opłat, czy wykorzystania urządzeń Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego, spotykały się z odmowami ze strony GDDKiA, a także dzierżawców terenów MOP.

Problem jest istotny już obecnie, a w przypadku wdrażania systemów łączności bezprzewodowej dla rozwiązań autonomicznej mobilności okaże się barierą krytyczną dla tych aplikacji, które z założenia wymagają instalacji w obrębie dróg.

Należy wyjaśnić, że zgodnie z projektowanym art. 39a ustawy w pasie drogowym dróg publicznych mogą być instalowane punkty dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu. Przepis dotyczy zatem instalowania (czynności polegającej na umieszczeniu) małego urządzenia radiowego o małej mocy w pasie drogowym. Natomiast w przypadku konieczności budowy konstrukcji wsporczej, na której ma być zainstalowany taki niewielki punkt dostępu to wówczas zastosowanie znajdują przepisy art. 39 i art. 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W przepisie ust. 2 wskazano, że infrastrukturę, o której mowa w ust. 1, mogą instalować przedsiębiorcy telekomunikacyjni, jednostki samorządu terytorialnego wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji oraz podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej.

W ust. 3 sprecyzowano wymagania dotyczące funkcjonowania punktów dostępu w pasach drogowych dróg publicznych (w tym w kontekście przestrzennym), jak również wymagania dotyczące sposobów ich instalowania w tych pasach.

W ust. 4 określono wymaganie uprzedniego uzgodnienia lokalizacji punktu dostępu z zarządcą drogi, organem zarządzającym ruchem i podmiotami pobierającymi opłaty. Zgodnie zaś z ust. 5, uzgodnienie to powinno nastąpić najpóźniej w terminie 2 miesięcy od dnia przedstawienia przez podmiot zainteresowany zainstalowaniem punktów dostępu projektowanego usytuowania tych punktów w pasie drogowym, przy czym niezajęcie stanowiska przez właściwy podmiot będzie uznawane za brak zastrzeżeń do projektowanego umieszczenia punktów w pasie drogowym.

4) ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji

Przepis, oprócz zmian legislacyjnych mających na celu dostosowanie odesłań do ustawy Pke przewiduje zmianę merytoryczną w art. 36 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji. Obecny art. 36 ust. 3 wskazuje, iż koncesja jest udzielana na okres 10 lat. Okres ten powinien być jednak elastyczny, umożliwiając dostosowanie okresu na jaki wydana będzie koncesja do

udzielanych rezerwacji częstotliwości oraz przykładowo innych koncesji wydanych wcześniej. W związku z tym proponuje się zmianę brzmienia ust. 3 poprzez wskazanie, że koncesja jest udzielana na czas nie dłuższy niż 10 lat.

5) ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną

Obok zmian wynikających z konieczności uaktualnienia odesłań do przepisów Pt, w ustawie tej uchyla się art. 10 dotyczący niezamówionych informacji handlowych. Wynika to z potrzeby uregulowania zagadnień marketingu bezpośredniego w jednym akcie prawnym, tj. wyłącznie w Pke (art. 360 Pke). Obecnie materia ta jest przedmiotem dwóch ustaw: art. 172 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 10 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną (uśude). Powoduje to wątpliwości interpretacyjne, dotyczące tego czy przedsiębiorca ma obowiązek uzyskać dwie odrębne zgody na komunikację marketingową, czy też obowiązek uzyskiwania różnych zgód na komunikację zależy od środka komunikacji.

Należy wskazać, że obecny art. 172 Pt oraz art. 10 uśude (jak również projektowany art. 360 Pke) stanowią transpozycję do polskiego porządku prawnego regulacji art. 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dyrektywa o e-prywatności). W tym sensie cel obu regulacji jest dokładnie ten sam i ma za swoją podstawę jeden przepis regulacji unijnych. Przy czym art. 10 uśude reguluje węższą materię od art. 172 Pt. Art. 10 uśude odnosi się swoim zakresem wyłącznie do przesyłania informacji handlowej drogą elektroniczną. Z kolei art. 172 odnosi się również do innych rodzajów komunikacji – w szczególności do telemarketingu (podobnie jak art. 360 Pke). Obowiązujący art. 172 Pt i projektowany art. 360 Pke dokonują transpozycji do polskiego porządku prawnego nie tylko art. 13 ust. 1 dyrektywy o e-prywatności, ale również art. 13 ust. 3 tejże dyrektywy. Przepis art. 13 ust. 3 dyrektywy daje państwom członkowskim prawo wyboru (w szczególności w kontekście telemarketingu), czy w stosunku do innych form komunikacji niż komunikacja elektroniczna zastosują w swoim porządku prawnym system opt-in (wymagana zgoda, aby móc się komunikować) czy system opt-out (wymagany sprzeciw, aby przestano się komunikować). Poszczególne państwa w Unii Europejskiej przyjęły różne systemy w tym obszarze.

Mając na uwadze powyższe, w tym trudności w stosowaniu art. 172 Pt i art. 10 uśude oraz jeden cel i jedną podstawę w prawie unijnym, zasadne wydaje się uregulowanie tego

zagadnienia w jednym przepisie art. 360 Pke, który zastąpi art. 172 Pt oraz uchylenie art. 10 uśude.

Zmianie ulega również art. 12 ust. 1 uśude. Przepisy wskazujące na wyłączenie dostawcy usług komunikacji elektronicznej zostały przeniesione do ustawy Pke.

6) ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej

W porównaniu do dotychczas obowiązującego brzmienia art. 5 ustawy o kompatybilności elektromagnetycznej zaktualizowano katalog urządzeń, do których nie stosuje się przepisów tej ustawy. Katalog uregulowany w art. 5 stanowi wdrożenie art. 2 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej. Dyrektywa ta została znowelizowana *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1139 z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie lotnictwa cywilnego i utworzenia Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego oraz zmieniającym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2111/2005, (WE) nr 1008/2008, (UE) nr 996/2010, (UE) nr 376/2014 i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE i 2014/53/UE, a także uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 552/2004 i (WE) nr 216/2008 i rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91/2018/1139.*

Art. 137 powyższego rozporządzenia zmienił katalog urządzeń, do których nie stosuje się dyrektywy 2014/30/UE, obejmując nim określone urządzenia będące wyposażeniem lotniczym - statki powietrzne inne niż bezzałogowe statki powietrzne, a także związane z nimi silniki, śmigła, części i wyposażenie nieinstalowane oraz bezzałogowe statki powietrzne, a także związane z nimi silniki, śmigła, części i wyposażenie nieinstalowane, których projekt jest certyfikowany zgodnie z art. 56 ust. 1 tego rozporządzenia i które są przeznaczone jedynie do działania na częstotliwościach wykorzystywanych w lotnictwie, zgodnie z przeznaczeniem określonym w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości. Zmiana ta znalazła odzwierciedlenie w projektowanym art. 5 pkt 7 ustawy o kompatybilności elektromagnetycznej.

7) w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej

Projektowana zmiana przewiduje wprowadzenie zwolnienia z obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej w odniesieniu do dokonania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

8) ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych
Art. 30 pkt 1, pkt 2 lit. a tiret pierwsze, pkt 3-7, pkt 8 lit. a, pkt 9-10, pkt 12 lit. b i d, pkt 14, pkt 16, pkt 18-20, pkt 23 lit. a i c, pkt 25 lit. b tiret drugie, pkt 26, pkt 27 lit. b i lit. f tiret pierwsze, pkt 29 lit. b, 33 lit. a tiret pierwsze, pkt 33 lit. b i lit. c tiret drugie, pkt 34-36

Zaproponowane zmiany w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej również: „Megaustawa”) polegają na zastąpieniu dotychczasowych odwołań do Prawa telekomunikacyjnego odwołaniem do Prawa komunikacji elektronicznej, usunięciu odwołań do przepisów uchylonych lub na dostosowaniu siatki pojęciowej uwzględniając definicje zawarte w Pke.

Art. 30 pkt 2 lit. a tiret drugie

W art. 2 w pkt 4 rozszerzono definicję infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu o punkty dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu.

Art. 30 pkt 2 lit. a tiret trzecie

Nowa definicja infrastruktury technicznej zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 6 została rozszerzona o antenowe konstrukcje wsporcze. Zmiana ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych związanych z określaniem desygnatów pojęcia infrastruktury technicznej.

Art. 30 pkt 2 lit. a tiret czwarte

Zmiana definicji „punkt styku” na „miejsce dostępu” w art. 2 ust. 1 pkt 9 jest spowodowana obecną nieprzejrzystością siatki pojęciowej, spowodowaną występowaniem podobnie brzmiących definiendum na gruncie szeroko pojętego prawa telekomunikacyjnego.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 9 Megaustawy w dotychczasowym brzmieniu, punkt styku to miejsce, w którym możliwe jest połączenie publicznej sieci telekomunikacyjnej z instalacją telekomunikacyjną budynku. Definicja ta jest wykorzystywana na potrzeby określenia obowiązków i uprawnień związanych z zapewnieniem dostępu do nieruchomości, o którym mowa w art. 30 Megaustawy, a także koordynacją robót budowlanych, o której mowa w art. 36a Megaustawy. W obu przypadkach definicja ta powinna odnosić się do przestrzeni fizycznej, w budynku lub poza nim, która umożliwia umieszczenie punktu dystrybucji wspólnego dla wszystkich zakończeń sieci w budynku. Aby doprecyzować ustalenie tego miejsca w każdym przypadku, zaproponowano dookreślenie, że chodzi o miejsce jednocześnie

najbliższe tych zakończeń. Z powyższych względów zdecydowanie bardziej intuicyjnym określeniem od „punktu styku” jest proponowane „miejsce dostępu”.

Podobnie brzmiące, w stosunku do pojęcia „punktu styku”, pojęcie „punktu styku sieci” wykorzystywane jest w związku z dostępem polegającym na połączeniu sieci. Zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 21 lipca 2008 r w sprawie szczegółowych wymagań dla zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego, punkt styku sieci to fizyczny lub logiczny punkt połączenia sieci telekomunikacyjnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych lub użytkowników specjalnych, niebędący zakończeniem sieci.

Art. 30 pkt 2 lit. a tiret piąte

W art. 2 ustawy Megaustawy dodano pkt 10, 11 i 12 określające nowe definicje – punktu dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu (pikokomórki), zgodną z EKŁE, oraz publicznej infrastruktury technicznej i wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej. Dla punktów dostępu bezprzewodowego wiążące są postanowienia rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/911 z dnia 30 czerwca 2020 roku *określającego cechy punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu zgodnie z art. 57 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej*. Zgodnie z artykułem 1 tego rozporządzenia nie ma ono zastosowania do punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu z aktywnym systemem antenowym, a więc analogicznie propozycje przepisów w polskim prawie nie odnoszą się do tego typu instalacji (z aktywnym systemem antenowym).

Definicję publicznej infrastruktury technicznej dodano do słowniczka ustawowego na potrzeby wyjaśnienia stosowania dalszych regulacji w zakresie umieszczania w przestrzeni publicznej punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu.. Definicja ta wywodzi się z treści art. 57 ust. 4 EKŁE, zgodnie którym *„Państwa członkowskie, stosując w odpowiednich przypadkach procedury przyjęte zgodnie z dyrektywą 2014/61/UE, zapewniają, aby operatorzy mieli prawo dostępu do każdej zarządzanej przez krajowe, regionalne lub lokalne organy publiczne infrastruktury technicznej, która nadaje się pod względem technicznym do umieszczania punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu lub która jest niezbędna do połączenia takich punktów dostępu z siecią szkieletową, w tym wyposażenia ulic, np. latarni, znaków ulicznych, sygnalizacji świetlnej, billboardów, przystanków autobusowych i tramwajowych oraz stacji metra. Organy publiczne spełniają wszystkie uzasadnione wnioski*

o dostęp na uczciwych, rozsądnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych warunkach, które są podawane do wiadomości w pojedynczym punkcie informacyjnym”.

Biorąc pod uwagę powyższe, po odpowiednich dostosowaniach, publiczna infrastruktura techniczna została zdefiniowana jako *„infrastruktura techniczna w przestrzeni publicznej, będąca własnością albo w zarządzie jednostki samorządu terytorialnego, państwowej lub samorządowej jednostki organizacyjnej, nadająca się pod względem technicznym do umieszczania w niej lub na niej punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu lub niezbędna do połączenia takich punktów z siecią telekomunikacyjną, taka jak latarnie, konstrukcje wsporcze znaków drogowych, konstrukcje wsporcze sygnalizatorów świetlnych, konstrukcje wsporcze urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego, billboardy, a także przystanki kolejowe, autobusowe i tramwajowe oraz stacje kolejowe i metra.”.*

Projektowana definicja wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej jest nową definicją, związaną ze zmianami w art. 30 Megaustawy. Definicja ta jednoznacznie przesądza, że infrastruktura techniczna pomiędzy miejscem dostępu a zakończeniem sieci w budynku stanowi wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną.

Art. 30 pkt 2 lit. b

Dotychczasowy przepis art. 2 ust. 2 Megaustawy wyraźnie precyzował, że pojęcia używane w ustawie należy w pierwszej kolejności interpretować zgodnie ze znaczeniami, jakie tym pojęciom nadawało Pt. Jest to przepis zbędny i w związku z tym projektowane jest jego uchylenie. Nie wyklucza to dalszej, systemowej wykładni pojęć Megaustawy przez pryzmat ich definicji w Pke, należy bowiem zauważyć, że art. 2 ust. 2 Megaustawy stanowił *de facto* odzwierciedlenie ówczesnej (na moment przyjęcia pierwotnego tekstu Megaustawy) praktyki legislacyjnej w zakresie wskazywania sposobu dokonywania wykładni pojęć normatywnych, od której ustawodawstwo polskie już odeszło. Zgodnie z § 148 Zasad techniki prawodawczej¹, jeżeli w ustawie zachodzi wyjątkowo potrzeba odstąpienia od znaczenia danego określenia ustalonego w ustawie określanej m.in. jako „prawo” podstawowej dla danej dziedziny spraw, to wtedy należy podjąć odpowiednie rozwiązania legislacyjne z zasad techniki prawodawczej. Nie ma takiej potrzeby w rzeczonym przepisie, ponieważ siatka pojęciowa jest wspólna dla wszystkich aktów prawnych w tej gałęzi prawa, obejmującej m.in. projektowane Pke oraz nowelizowaną Megaustawę.

¹ Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283).

Art. 30 pkt 8 lit. b

Proponowane zmiany art. 13 ust. 2 Megaustawy są związane z potrzebą dostosowania odesłań do rozdziałów Pke dotyczących konsultacji, zasad ogólnych dostępu oraz koordynacji dostępu, a także uwypukleniem skutku, jaki niesie ze sobą niezawarcie umowy o dostępie we wskazanym terminie. Z obecnie obowiązujących przepisów wynika, że jednostka samorządu terytorialnego jest zobowiązana zawrzeć umowę o dostępie telekomunikacyjnym w terminie 30 dni od dnia wystąpienia o jej zawarcie. Niedotrzymanie wskazanego terminu skutkuje nabyciem uprawnienia przez obie strony negocjacji do wniesienia wniosku o rozstrzygnięcie sporu do Prezesa UKE i właśnie ta okoliczność powinna wynikać z redakcji art. 13 ust. 2. Proponowana treść art. 13 ust. 2 pkt 1 Megaustawy nie pozostawia wątpliwości, że jest to przepis odrębny, o którym mowa w art. 162 ust. 2 pkt 2 lit. b Pke.

Art. 30 pkt 8 lit. c i d

Proponowane zmiany w art. 13 ust. 3 i ust. 4 Megaustawy mają na celu uproszczenie przepisów przesadzających, że obowiązki regulacyjne nałożone na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego mają zastosowanie w tym samym zakresie i na tych samych warunkach do elementów sieci telekomunikacyjnej, powiązanych zasobów oraz usług i innych elementów objętych dostępem, nawet gdy zasoby te zostały udostępnione przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu przez:

- jednostki samorządu terytorialnego, lub
- podmiot, który zawarł z jednostką samorządu terytorialnego umowę koncesji w rozumieniu ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi lub umowę o partnerstwie publiczno-prywatnym w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym w zakresie elementów sieci telekomunikacyjnej, powiązanych zasobów oraz usług i innych elementów objętych dostępem.

Art. 30 pkt 11

W art. 17 ust. 1 zmiana polega na zamianie odwołania do ustawy Pt na ustawę Pke.

Z kolei nowe brzmienie art. 17 ust. 2 Megaustawy przesądza o nieodpłatnym dostępie do publicznej infrastruktury telekomunikacyjnej na potrzeby punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu. Projektowane rozwiązanie ma istotne znaczenie dla możliwości zapewnienia powszechnego zasięgu bezprzewodowej łączności elektronicznej, umożliwiającej wdrażanie i funkcjonowanie rozwiązań technologicznych z zakresu inteligentnych miast czy

autonomicznej mobilności. W tym celu konieczne jest umiejscowienie w przestrzeni publicznej dużej liczby punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu. Naturalnym i mało inwazyjnym rozwiązaniem jest wykorzystanie dla tego typu instalacji istniejącej infrastruktury „komunalnej”, takiej jak słupy, lampy uliczne, wiaty przystanków, itp. Rozwiązanie takie implementuje uregulowania przewidziane w EKŁE (art. 57 ust. 4 i 5), zgodnie z którymi *„Państwa członkowskie, stosując w odpowiednich przypadkach procedury przyjęte zgodnie z dyrektywą 2014/61/UE, zapewniają, aby operatorzy mieli prawo dostępu do każdej zarządzanej przez krajowe, regionalne lub lokalne organy publiczne infrastruktury technicznej, która nadaje się pod względem technicznym do umieszczania punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu lub która jest niezbędna do połączenia takich punktów dostępu z siecią szkieletową, w tym wyposażenia ulic, np. latarni, znaków ulicznych, sygnalizacji świetlnej, billboardów, przystanków autobusowych i tramwajowych oraz stacji metra. Organy publiczne spełniają wszystkie uzasadnione wnioski o dostęp na uczciwych, rozsądnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych warunkach, które są podawane do wiadomości w pojedynczym punkcie informacyjnym”* (ust. 4) oraz *„Bez uszczerbku dla wszelkich umów handlowych uruchamianie punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu nie podlega żadnym opłatom niebędącym opłatami administracyjnymi zgodnie z art. 16”* (ust. 5). W tym miejscu warto odwołać się nie tylko do treści art. 57 ust. 4 i 5 EKŁE, ale również do uzasadnienia rozwiązania w nim przewidzianego, wyrażonego w treści motywu 140, w którym wskazano, iż *„Każdego dnia duża liczba użytkowników końcowych, która odwiedza budynki publiczne i korzysta z innych elementów infrastruktury publicznej, potrzebuje łączności, aby móc skorzystać z usług w obszarze e-administracji, e-transportu oraz innych usług. Pozostałe elementy infrastruktury publicznej, takie jak latarnie uliczne, sygnalizatory świetlne, stanowią – na przykład ze względu na gęstość ich rozmieszczenie – dogodne miejsca dla umieszczenia nadajników o małej mocy. Bez uszczerbku dla możliwości objęcia przez właściwe organy realizacji punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu indywidualnymi uprzednimi zezwoleniami, operatorzy powinni mieć prawo dostępu do tych publicznych miejsc, aby móc odpowiednio zaspokajać popyt. Dlatego państwa członkowskie powinny zapewnić, aby takie budynki publiczne i inne elementy infrastruktury publicznej były udostępniane na rozsądnych warunkach na potrzeby rozmieszczenia nadajników o małej mocy w celu uzupełnienia dyrektywy 2014/ 61/UE i bez uszczerbku dla zasad ustanowionych w niniejszej dyrektywie”*. Przypomnieć również należy, że przepisy Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej powinny zostać implementowane do prawa krajowego w terminie 2 lat od jego wejścia w życie, a więc od dnia 20 grudnia 2018 r.

Art. 30 pkt 12 lit. a

Uchyła się art. 18 ust. 1 w związku z tym, że regulacja, która ma zastosowanie w przypadku określonym w tym przepisie określana jest w art. 148 Pke. Zmiana w tym zakresie dotyczy formy – umowa o dostępie, w tym umowa o dostępie do infrastruktury technicznej, zawierana jest pod rygorem nieważności w formie dokumentowej, a nie na piśmie, jak było to uregulowane dotychczas w uchylanym art. 18 ust. 1,

Art. 30 pkt 12 lit. c i pkt 13

Celem zmiany jest przyspieszenie procesu wydawania decyzji w zakresie określenia warunków dostępu do infrastruktury technicznej. Dotychczasowe brzmienie przepisów wymaga akceptacji przez Prezesa UKE wszystkich (z wyjątkiem warunków finansowych) kwestii zgłoszonych przez regulatora - Prezesa URE lub Prezesa UTK, co znacząco wpływa na efektywność prowadzenia postępowania i osiągnięcie celu jakim jest realizacja szybkiej sieci telekomunikacyjnej. W skrajnych sytuacjach, w przypadku braku uzgodnienia projektu decyzji z innymi wymaganymi organami, może to doprowadzić do niemożliwości zakończenia postępowania administracyjnego wydaniem decyzji ustalającej warunki dostępu do infrastruktury technicznej. Z oczywistych względów takie rozwiązanie w praktyce może przełożyć się na opóźnienie czy też całkowite umożliwienie realizacji szybkich sieci telekomunikacyjnych z wykorzystaniem dostępu do infrastruktury technicznej, co należy uznać za jedną z istotnych barier dla procesu inwestycyjnego w telekomunikacji. Należy ponadto podkreślić, iż przepisy Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (dalej również „Dyrektywa kosztowa”) w części dotyczącej dostępu do infrastruktury technicznej (art. 3), które zostały implementowane m.in. do przepisów dotyczących dostępu do infrastruktury technicznej operatorów sieci, nie przewidują jakiegokolwiek formy obowiązku uzgadniania lub opiniowania decyzji krajowego regulatora sektora telekomunikacyjnego z innymi krajowymi regulatorami sektorowymi.

Ponadto, konieczne jest uchylenie art. 19 ust. 2, ze względu na to, że powieliła on regulację art. 149 ust. 2 Pke.

Art. 30 pkt 14

Projektuje się uchylenie art. 21 art. 2a, ponieważ w przypadku określonym w tym przepisie zastosowanie mieć będzie art. 162 ust. 4-5 Pke. Natomiast kompetencja przewidziana w art. 21 ust. 3 jest skonsumowana przez inne przepisy, w tym uprawnienia Prezesa Urzędu

Komunikacji Elektronicznej jako organu prowadzącego postępowanie administracyjne, wynikające z ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.), zwanej dalej "Kpa". Z powyższych względów, proponuje się uchylene ust. 3 jako zbędnego.

Art. 30 pkt 15 lit. a

Proponowane nowe brzmienie art. 22 w ustępie pierwszym zawiera odwołanie do przepisów związanych z koordynacją dostępu, zawartych w dziale III rozdziału 3 Pke, zastrzegając zmiany wynikające z kolejnych ustępów. W związku z wprowadzeniem na podstawie art. 162 ust. 1 Pke terminu 60 dni na rozpatrzenie wniosku o rozstrzygnięcie sporu, w tym sporu o dostępu do infrastruktury technicznej, przez Prezesa UKE, należy zmienić brzmienie art. 22 ust. 1, który stanowił przepis o charakterze *lex specialis*. Termin 60 dni na wydanie decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej nie ulega więc zmianie w stosunku do obecnego stanu prawnego.

Zgodnie z projektowanym art. 22 ust. 2 ustawy, Prezes UKE, wydając decyzję rozstrzygającą spór dotyczący dostępu do infrastruktury technicznej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, bierze pod uwagę, aby opłaty z tytułu dostępu umożliwiały zwrot poniesionych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kosztów, oraz uwzględniały wpływ zapewnienia dostępu na plan biznesowy tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, w szczególności na realizowane przez niego inwestycje dotyczące szybkich sieci telekomunikacyjnych oraz infrastruktury telekomunikacyjnej. Zmiana w stosunku do obecnego brzmienia art. 22 ust. 2 polega przede wszystkim na usunięciu odwołania do celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa).

Art. 30 pkt 15 lit. b

Proponuje się uchylene 22 ust. 5 Megaustawy w związku z projektowanym art. 162 ust. 1 pkt 2 Pke, przewidującym możliwość wydania przez Prezesa UKE decyzji rozstrzygającej spór zmieniającej w całości lub w części umowę o dostępie. Natomiast zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 166 Pke, zawarcie umowy o dostępie w przedmiocie określonym wcześniej decyzją, skutkuje wygaśnięciem z mocy prawa decyzji w zakresie objętym umową.

Przewiduje się również usunięcie art. 22 ust. 6-7a dotyczących uzgodnień decyzji w sprawie dostępu do infrastruktury technicznej z:

- Prezesem URE - w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych;

- Prezesem UTK - w odniesieniu do przedsiębiorstw zapewniających infrastrukturę techniczną na potrzeby transportu kolejowego.

Szczegółowe uzasadnienie rzezonego rozwiązania jest zawarte w części dotyczącej zmian wprowadzanych na podstawie art. 30 pkt 12 i 13 niniejszej nowelizacji.

Nie ulega również wątpliwości, że w postępowaniu związanym ze zmianą decyzji należy stosować również przepisy art. 22 Megaustawy, w związku z powyższym zasadne wydaje się również uchylenie art. 22 ust. 10 w obecnym brzmieniu.

Art. 30 pkt 17

W związku z proponowanym wprowadzeniem w art. 155 Pke ogólnej zasady w zakresie obowiązku przekazywania umowy o dostępie, w tym umowy o dostępie do infrastruktury technicznej, oraz kwestii związanej z jawnością umów o dostępie, zmiana w art. 24 Megaustawy polega na odesłaniu do stosowania ww. przepisu.

Art. 30 pkt 21

Uchylenie ust. 3 i 4 w art. 25d Megaustawy jest kolejnym odzwierciedleniem projektowanego odejścia w przepisach o postępowaniu spornym przed Prezesem UKE od czasochłonnej i kosztochłonnej współpracy Prezesa UKE z właściwymi regulatorami sektorowymi, która jest nadmiernym wymogiem proceduralnym względem przepisów dyrektywy kosztowej. W przypadku uchylanych przepisów chodzi o postępowanie w sprawie stwierdzenia obowiązku udzielenia informacji o infrastrukturze technicznej lub umożliwienia dokonania inspekcji tej infrastruktury.

Art. 30 pkt 22

Nowelizacja art. 27 Megaustawy w zasadniczym zakresie nie zawiera zmian o charakterze merytorycznym i polega na dostosowaniu jego brzmienia do nowej struktury przepisów o dostępie do infrastruktury technicznej, w związku z czym – dla czytelności - proponuje się nadać nowe brzmienie art. 27 w całości. Jediną merytoryczną zmianą w art. 27 Megaustawy jest odejście od „względności” obowiązku zapewniania dostępu do sieci telekomunikacyjnych, których budowa lub nabycie było finansowane ze środków publicznych. Zgodnie z dotychczasowym art. 27 ust. 1, o istnieniu tego obowiązku *de facto* rozstrzygały akty (przepisy prawa, decyzje, umowy, itp.), na podstawie których udzielono finansowania publicznego na budowę lub zakup sieci telekomunikacyjnych. Wg projektowanego brzmienia art. 27 ust. 1, obowiązek udzielenia dostępu do sieci telekomunikacyjnych, „finansowanych” ze środków

publicznych, będzie następował z mocy samej Megaustawy. Akty, na podstawie których udzielone zostało wsparcie publiczne, w zakresie, w jakim określają warunki zapewniania dostępu do wspieranej infrastruktury telekomunikacyjnej, będą nadal brane pod uwagę przez Prezesa UKE w postępowaniach rozstrzygających spory o dostęp do tej infrastruktury.

Jednocześnie projekt zawiera przepis przejściowy, zgodnie z którym ustawy (tj. z mocy prawa) obowiązek udzielania dostępu do infrastruktury wspieranej ze środków publicznych nie będzie dotyczyć infrastruktury, co do której wsparcie publiczne zostało udzielone przed wejściem w życie znowelizowanego art.. 27 ust. 1.

Art. 30 pkt 23 lit. a, lit. b tiret trzecie, lit. c i j

Zmiany w art.. 29 Megaustawy polegają głównie na uzupełnieniu zakresu inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych Prezesa UKE o zbieranie informacji o planach inwestycyjnych w zakresie infrastruktury, która zapewni lub umożliwi świadczenie usług dostępu do internetu przepustowości co najmniej 100 Mb/s, oraz na dostosowaniu poszczególnych przepisów art.. 29 do tego obowiązku. Zbieranie planów inwestycyjnych w ramach analiz geograficznych (którą od 2011 roku jest właśnie inwentaryzacja Prezesa UKE) wynika z art.. 22 EKŁE. Zmiany w art. 29 ust. 1 pkt 3, ust. 2 część wspólna, ust. 2b oraz w ust. 7 odzwierciedlają te dostosowania:

- 1) w ust. 1 w pkt 3 wskazuje się, że zakresem inwentaryzacji objęte są informacje o planowanej infrastrukturze;
- 2) w ust. 2 w części wspólnej dostosowuje się zakres obowiązku sprawozdawczego podmiotów zobowiązanych do uczestnictwa w inwentaryzacji o przekazywanie informacji o planowanej infrastrukturze;
- 3) w ust. 2b dostosowuje się zakres oświadczenia podmiotów nieplanujących infrastruktury telekomunikacyjnej o informację o braku takich planów;
- 4) w ust. 7 dostosowuje się zakres delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe zasady prowadzenia inwentaryzacji o określenie szczegółowych warunków informowania o planowanej infrastrukturze; wytyczne do wydania rozporządzenia zostają także uzupełnione o dodatkowe elementy, takie jak zapewnienie szczegółowych informacji o jakości inwentaryzowanej infrastruktury i usług.

Druga z istotnych zmian w obowiązkach inwentaryzacyjnych dotyczy obowiązku informacyjnego w zakresie sprawozdawania o świadczonych usługach - obecnie informowanie

o usługach telefonicznych i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych dotyczyć będzie tych usług wyłącznie w zakresie, w jakim są świadczone w pakiecie z usługami dostępu do szerokopasmowego internetu. Zmiany w tym zakresie zostały odzwierciedlone w częściach wspólnych w ust. 2 i 7.

Art. 30 pkt 23 lit. b tiret pierwsze i drugie

W art. 29 ust. 2 uchyla się pkt 1 oraz zmienia brzmienie pkt 1a. Zmiany te mają na celu ostateczne doprecyzowanie, jakie kategorie podmiotów zobowiązane są do uczestnictwa w procesie inwentaryzacji infrastruktury i usług. Państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne w zakresie obowiązku inwentaryzacyjnego powinny być traktowane odpowiednio jako podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej (art. 29 ust. 2 pkt 2) lub przedsiębiorcy telekomunikacyjni (art. 29 ust. 2 pkt 3) i tylko w tym kontekście powinno być oceniane ich zobowiązanie do uczestnictwa w inwentaryzacji. Podobnie jednostki samorządu terytorialnego powinny być zobowiązane do uczestnictwa w inwentaryzacji w oderwaniu od ich statusu jednostki wykonującej zadania, o których mowa w art. 3 ust. 1 Megaustawy.

Art. 30 pkt 23 lit. d

W art. 29 dodaje się ust. 2c rozstrzygający, że obowiązek inwentaryzacyjny lub obowiązek złożenia oświadczenia o nieposiadaniu (nieplanowaniu) infrastruktury telekomunikacyjnej lub nieświadczeniu usług telekomunikacyjnych realizuje się za pomocą Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji. Podobne zmiany dotyczące uwzględnienia obowiązków publikowania informacji na stronie internetowej tego Punktu zawierają także inne projektowane przepisy (np. nowe brzmienie ust. 6a czy nowy ust. 6c). Zmiany mają na celu odzwierciedlenie planowanej funkcji Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji jako głównej bramy informacyjnej i kontaktowej Prezesa UKE w sprawach dotyczących telekomunikacji. Obecnie UKE jest w procesie adaptowania systemu teleinformatycznego Punktu do obsługi wszystkich spraw na styku Prezesa UKE z podmiotami telekomunikacyjnymi, a planowane zakończenie tych prac to grudzień 2021 roku. W związku z tym nowy ust. 2a w art. 29 wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

Art. 30 pkt 23 lit. f i h

Art. 22 EKŁE w ust. 2-4 przewiduje dodatkowe uprawnienie dla właściwego organu regulacyjnego do określania tzw. obszarów wykluczenia cyfrowego – obszarów geograficznych, które zgodnie z prowadzonymi analizami i prognozami geograficznymi nie

znajdują się w zasięgu istniejących i planowanych sieci telekomunikacyjnych. Skorzystanie przez właściwy organ z tego uprawnienia wymaga podania do publicznej wiadomości informacji o ustalonych obszarach wraz z zaproszeniem do zgłaszania zainteresowania objęcia tych obszarów zasięgiem sieci umożliwiającym świadczenie usług dostępu do internetu o przepustowości co najmniej 100 Mb/s. Informacje o zgłoszeniu takiego zainteresowania na danym obszarze także powinny być podawane do publicznej wiadomości.

Procedura przewidziana w art. 22 ust. 2-4 EKŁE może stanowić dodatkowe narzędzie gromadzenia informacji na potrzeby różnorodnych analiz prowadzonych przez Prezesa UKE. Zmiany określone w lit. f i h – nowe przepisy ust. 5a–5c oraz nowe brzmienie ust. 6a - odzwierciedlają wprost wymagania co do treści tej procedury, określone w art. 22 ust. 2-4 EKŁE.

Art. 30 pkt 23 lit. i

Art. 22 ust. 6 zdanie drugie EKŁE zobowiązuje Państwa członkowskie do udostępniania użytkownikom końcowym informacji pochodzących z analiz geograficznych, w sposób umożliwiający tym użytkownikom ustalenie dostawców usług w danej lokalizacji. W związku z tym w lit. i proponuje się dodać do art. 29 Megaustawy przepis, zobowiązujący Prezesa UKE do publikowania na swojej stronie internetowej, co najmniej raz w roku, informacji o: danych kontaktowych operatora, który może świadczyć usługi w danej lokalizacji, danych tej lokalizacji, technologii usługi możliwej do świadczenia oraz maksymalną przepustowość usługi dostępu do internetu, możliwą do świadczenia. Należy jednocześnie wskazać, że Prezes UKE z własnej inicjatywy od ponad 2 lat publikuje te informacje na dedykowanej stronie internetowej: <https://wyszukiwarka.uke.gov.pl>.

Art. 30 pkt 25 lit. a i b tiret pierwsze

Zmiana w art. 29d ust. 4 polega na zniesieniu obowiązku przekazywania przez zarządców dróg, do Punktu informacyjnego ds. telekomunikacji, informacji o planowanej infrastrukturze technicznej, dla której zarządcy dróg wydali decyzje o lokalizacji tej infrastruktury w pasie drogowym lub zezwolenia na zajęcie pasa drogowego, o których mowa w art. 39 ust. 3 i art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych. W związku z nałożeniem na operatorów sieci bezwzględnego obowiązku przekazywania do ww. Punktu informacji o planowanej infrastrukturze technicznej, informacje w tym zakresie, pochodzące od zarządców dróg, mogą niepotrzebnie dublować informacje przekazane już do Punktu przez operatorów sieci. W

związku z tym odpowiednio uchyla się pkt 2 w art. 29d ust. 5, określającym terminy, w jakich zarządcy dróg obowiązani są przekazywać informacje wynikające z wydanych decyzji.

Art. 30 pkt 25 lit. b tiret drugie

Zmiana w art. 29d ust. 5 pkt 3 usuwa niedopatrzenie ustawodawcy - lukę prawną, polegającą na niedookreśleniu terminu, w jakim zarządcy dróg obowiązani są przekazywać do Punktu informacyjnego ds. telekomunikacji informacje o planowanych kanałach technologicznych. W obecnym brzmieniu termin określony jest poprzez odwołanie do ust. 6a w art. 39 ustawy o drogach publicznych, który to przepis został uchylony na mocy przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw. Proponuje się, aby termin przekazania informacji o kanałach technologicznych wynosił 6 miesięcy przed dniem złożenia przez inwestora drogowego wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub o pozwoleniu na budowę albo dniem zgłoszenia przebudowy drogi publicznej.

Zgodnie z ust. 6a dodawanym do art. 29d Prezes UKE nabywa uprawnienie do żądania od wojewody uzyskania danych o infrastrukturze krytycznej pochodzących z wojewódzkich planów zarządzania kryzysowego. Uprawnienie to ma na celu zapewnienie Prezesowi UKE lepszej kontroli nad wykonywaniem przez operatorów sieci obowiązków przekazywania do Punktu informacji o infrastrukturze technicznej innej niż objęta inwentaryzacją infrastruktury i usług telekomunikacyjnych.

Art. 30 pkt 27 lit. a

Obecna regulacja art. 30 Megaustawy, ze względu na posługiwanie się pojęciami: „instalacji telekomunikacyjnej” budynku oraz „punktu styku” zdefiniowanego poprzez odwołanie do pojęcia instalacji telekomunikacyjnej budynku, łączy 3 różne mechanizmy przewidziane w prawie europejskim:

- dostęp do wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej (art. 9 ust. 2-3 Dyrektywy kosztowej),
- dostęp do budynku w celu doprowadzenia swojej sieci w lokalu abonenta, jeśli brak jest dostępnej wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej (art. 9 ust. 5 Dyrektywy kosztowej),

- dostęp do okablowania wewnątrz budynków lub okablowania na odcinku do pierwszego punktu koncentracji lub dystrybucji (art. 12 ust. 3 dyrektywy ramowej – obecnie art. 61 ust. 2 EKŁE).

Korzystanie ze „zbiorczego” pojęcia instalacji telekomunikacyjnej budynku, które obejmuje zarówno okablowanie w budynku, jak i wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną powoduje liczne problemy.

Przed wszystkim prawo wykonania nowej instalacji telekomunikacyjnej budynku zostało uzależnione od dostępności istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku, podczas gdy z art. 9 ust. 5 Dyrektywy kosztowej wynika, że co najwyżej sposób doprowadzenia łącza do abonenta powinien być uzależniony od dostępności wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej (kanalizacji telekomunikacyjnej budynku), a nie od dostępności okablowania. Inny problem to jednoznaczne przesądzenie, czy „szczątkowa” instalacja telekomunikacyjna budynku (np. kabel łatwego dostępu bez zakończeń w lokalach) to już instalacja telekomunikacyjna budynku, czy jednak nie.

Z tych względów, aby uporządkować uprawnienia przedsiębiorców telekomunikacyjnych zasadnym jest uporządkowanie siatki pojęciowej i ustalenie prawidłowych zależności pomiędzy różnymi stanami faktycznymi a uprawnieniami przedsiębiorców. Zasadnym jest przede wszystkim usunięcie z siatki pojęciowej (wykorzystywanej na potrzeby Pke i Megaustawy) pojęcia instalacji telekomunikacyjnej budynku i korzystanie z pojęć:

- wewnątrzbudynkowa infrastruktura techniczna (jak w Dyrektywie kosztowej) – podzbiór infrastruktury technicznej, która jest podzbiorem powiązanych zasobów,
- okablowania pomiędzy zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym, a najbliższym punktem dystrybucji – podzbiór powiązanych zasobów.

Usunięcie instalacji telekomunikacyjnej budynku wymaga jednak ponownego określenia definicji punktu dostępu z art. 2 pkt 11 Dyrektywy kosztowej (punkt styku z Megaustawy, zmieniany na “miejsce dostępu”). Definicja ta ma następujące funkcje:

- określa do jakiego miejsca przedsiębiorca telekomunikacyjny może bezwarunkowo doprowadzić swoją sieć (art. 9 ust. 1 Dyrektywy kosztowej),
- określa granicę, od której infrastruktura techniczna jest wewnątrzbudynkową infrastrukturą techniczną (której udostępnianie jest obowiązkiem nie tylko operatora sieci, ale każdego jej posiadacza – art. 9 ust. 2 Dyrektywy kosztowej).

- określa granicę, od której wykonanie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego okablowania w nowej wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej (w tym/lub natynkowo) uzależnione jest m.in. od dostępności istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej.

Definicja punktu dostępu w Dyrektywie kosztowej brzmi:

„punkt fizyczny znajdujący się wewnątrz lub na zewnątrz budynku, dostępny dla przedsiębiorstwa dostarczającego lub upoważnionego do dostarczania publicznych sieci łączności, za pomocą którego to punktu udostępniane jest połączenie z wewnątrzbudynkową infrastrukturą techniczną przystosowaną do szybkich łączy.”

Definicja ta spełnia wskazane wyżej funkcje tylko wtedy, gdy faktycznie istnieje wewnątrzbudynkowa infrastruktura techniczna. Kiedy jej nie ma, powstaje luka i niepewność z nią związana. Dlatego zasadnym jest zdefiniowanie tego punktu w taki sposób, by odnosił się do funkcji, niż do konkretnego stanu infrastruktury.

Dzięki definicji miejsca dostępu będzie można wskazać, że:

- przedsiębiorca może doprowadzić sieć aż do takiego miejsca w budynku (ewentualnie poza nim), w którym będą zbiegać się wszystkie jego przyszłe kable/włókna z danego budynku,
- przedsiębiorca może bezwarunkowo doprowadzić sieć aż do takiego miejsca w budynku (ewentualnie poza nim), w którym będzie mógł skorzystać z okablowania rozprowadzonego po budynku (przez innego przedsiębiorcę bądź inny podmiot).
- sposób doprowadzenia łącza do abonenta (tj. cała analiza dostępności wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej, ewentualny wymóg zgody abonenta) zaczyna się od tego jednego miejsca w budynku.

Nowe brzmienie art. 30 ust. 1 i 1a służyć mają większej przejrzystości obowiązków i uprawnień związanych z dostępem do nieruchomości na potrzeby dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s wyłącznie w budynku na tej nieruchomości. Proponowane rozwiązania odnoszą się do definicji miejsca dostępu oraz wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej wprowadzonych na gruncie niniejszej nowelizacji. Zgodnie z proponowaną treścią art. 30 ust. 1 Megaustawy, właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest zobowiązany zapewnić dostęp polegający na:

- umożliwieniu doprowadzenia szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami, w tym infrastrukturą techniczną, aż do miejsca dostępu. W stosunku do dotychczasowego uprawnienia związanego z możliwością doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego, należy podkreślić, że „miejsce dostępu”, może znajdować się w obiekcie budowlanym lub poza nim. Użyte pojęcie „powiązanych zasobów” ma swoją legalną definicję w art. 2 pkt 40 Pke, zgodnie z którą na powiązane zasoby składa się również okablowanie pomiędzy zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym a najbliższym punktem dystrybucji, anteny i urządzenia, powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług, które mogą służyć do tego celu,
- umożliwieniu doprowadzenia szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami dalej niż do miejsca dostępu, jeżeli elementy tej sieci wraz z powiązanymi zasobami zostaną umieszczone w istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastrukturze technicznej, a jeśli brak jest takiej dostępnej infrastruktury, to wówczas gdy wynika to z potrzeby użytkownika końcowego lub gdy przedsiębiorca telekomunikacyjny wykona wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną przystosowaną do umieszczenia w niej lub na niej dodatkowych elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
- umożliwieniu korzystania z miejsca dostępu,
- umożliwieniu utrzymywania, eksploatacji, przebudowy lub remontu elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,
- umożliwieniu wejścia na teren nieruchomości, w tym do budynku, w zakresie niezbędnym do korzystania z dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 1-4 i ust. 3,

Art. 30 pkt 27 lit. c

Zmiana w art. 30 ust. 3 Megaustawy jest konsekwencją zmian w zakresie definicji oraz zmian wynikających z proponowanego brzmienia art. 30 ust. 1 Megaustawy.

Art. 30 pkt 27 lit. d

Proponuje się zmianę art. 30 ust. 3a, ponieważ redakcja tego przepisu w powiązaniu z przepisami odnoszącymi się do ponoszenia kosztów, mogła powodować problemy natury

interpretacyjnej. Nowe brzmienie przepisu przesądza, że dostęp, o którym mowa w art. 30 ust. 3 Megaustawy jest nieodpłatny, jeśli właściciel wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej nie jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

Art. 30 pkt 27 lit. e

Zmiany polegające na wprowadzeniu nowego brzmienia art. 30 ust. 3b i 4 mają służyć uproszczeniu dotychczasowych przepisów w zakresie ponoszenia kosztów przez korzystającego z dostępu, a także utrzymują rozwiązanie przesadzające, że zawarcie umowy o dostępie, o którym mowa w art. 30 ust. 1 i 3, stanowią czynność z zakresu zwykłego zarządu.

Art. 30 pkt 27 lit. f tiret drugie

Natomiast zgodnie z art. 30 ust. 5 pkt 2 Prezes UKE wydaje decyzję o dostępie, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, także wówczas, jeżeli dla istniejących elementów szybkich sieci telekomunikacyjnych oraz powiązanych zasobów warunki dostępu nie są określone w umowie lub umowa taka wygasła, chyba że przedsiębiorca telekomunikacyjny wykonał je, nie mając tytułu prawnego do dysponowania nieruchomością na ten cel oraz wbrew woli lub bez wiedzy właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości.

Art. 30 pkt 27 lit. g

Przepis art. 30 ust. 5c Megaustawy w dotychczasowym brzmieniu jest zbędny, ponieważ możliwość stosowania art. 49 Kpa, w przypadkach, gdy liczba stron postępowania przekracza 20 – lub innymi słowy, gdy w postępowaniu bierze udział więcej niż 20 stron – wynika wprost z treści art. 49a Kpa, który wszedł w życie 1 czerwca 2017 r.

Art. 30 pkt 27 lit. h

Proponowane zmiany w art. 30 ust. 5e wynikają ze zmian w definicjach oraz propozycji zmian zawartych we wcześniejszych ustępach rzeczonego artykułu.

Art. 30 pkt 27 lit. i

Art. 30 ust. 5f w obecnym brzmieniu jest zbędny, ponieważ treść art. 30 nie przewiduje już rozróżnienia polegającego na wyłączeniu spod obowiązków zapewnienia dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1, właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości, niebędącego przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

Art. 30 pkt 28

Uprawnienia użytkownika końcowego, do których odnosi się art. 31 i 32 Megaustawy, niezależnie od stosunku prawnego łączącego użytkownika końcowego z właścicielem nieruchomości, przysługują na podstawie przepisów odnoszących się do różnego rodzaju zobowiązań, zawartych w ustawie dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 ze zm.), zwana dalej „Kc”. Tytułem przykładu, zgodnie z art. 684 Kc, *„najemca może założyć w najętym lokalu oświetlenie elektryczne, gaz, telefon, radio i inne podobne urządzenia, chyba że sposób ich założenia sprzeciwia się obowiązującym przepisom albo zagraża bezpieczeństwu nieruchomości. Jeżeli do założenia urządzeń potrzebne jest współdziałanie wynajmującego, najemca może domagać się tego współdziałania za zwrotem wynikłych stąd kosztów”*. Proponuje się więc uchylenie art. 31 i 32 jako zbędnych i powielających uprawnienia wynikające z innych obowiązujących przepisów.

Art. 30 pkt 29 lit. a

Zmiany w proponowanym brzmieniu art. 33 ust. 1 służą zmniejszeniu wątpliwości interpretacyjnych związanych z uprawnieniami i obowiązkami w zakresie dostępu do nieruchomości na podstawie art. 30 ust. 1, a art. 33 Megaustawy. Doprecyzowaniu polega na wskazaniu, że obowiązek z art. 33 ust. 1 dotyczy „innych przypadków niż określone w art. 30 ust. 1”. Pozostałe zmiany w brzmieniu art. 33 ust. 1 związane są z potrzebą dostosowaniem postanowień do innych zmian, wynikających również z projektu ustawy Pke, uchylającej ustawę Pt.

W art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych zmieniono ust. 2, zgodnie z którym umieszczanie punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu na nieruchomościach stanowiących obszar kolejowy, o którym mowa w art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, będzie nieodpłatne. Powyższe rozwiązanie wpisuje się w jeden z głównych celów strategicznych Komunikatu *Gigabit Society* (powielanego także w dokumentach krajowych), a mianowicie zapewnienia do roku 2025 niezakłóconego dostępu do sieci 5G na wszystkich obszarach miejskich i na wszystkich głównych szlakach komunikacyjnych (a więc także kolejowych). W celu stworzenia przyjaznych warunków dla realizacji nowoczesnych sieci telekomunikacyjnych służących zapewnieniu dostępu do usług telekomunikacyjnych na szlakach kolejowych, uzasadnione jest zatem, aby dostęp do nieruchomości, stanowiących obszar kolejowy, w celu umieszczania na nich punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu, był nieodpłatny. Beneficjentem takiej regulacji będą nie tylko przedsiębiorcy telekomunikacyjni, ale przede wszystkim pasażerowie korzystający z transportu kolejowego, którzy będą mieli możliwość uzyskania

dostępu, w trakcie korzystania z transportu kolejowego, do nowoczesnych usług telekomunikacyjnych realizowanych przy wykorzystaniu punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu. Możliwość korzystania z nowoczesnych usług telekomunikacyjnych w trakcie korzystania z transportu kolejowego stanowić będzie również niewątpliwą zachętę dla pasażerów do korzystania z tego typu transportu, a zatem jest potencjalnie korzystna także z punktu widzenia przewoźników kolejowych, w tym podmiotów zapewniających dostęp do nieruchomości stanowiących obszar kolejowy. Wskazać należy również, iż tego typu rozwiązania przewidujące pewnego rodzaju „uprzywilejowanie” określonej formy dostępu do nieruchomości czy określonej infrastruktury w związku z uznaniem istotności celu, który będzie realizowany za pomocą tak uzyskanego dostępu już teraz występują w przepisach, zarówno na poziomie krajowym jak i unijnym. Tytułem przykładu wskazać można choćby nieodpłatny dostęp do nieruchomości w celu związanym z zapewnieniem telekomunikacji na danej nieruchomości (przewidziany w art. 30 Megaustawy) czy przewidziany w art. 57 ust. 4 i 5 EKŁE (a znajdujący odzwierciedlenie w projektowanym art. 17a) nieodpłatny dostęp „do każdej zarządzanej przez krajowe, regionalne lub lokalne organy publiczne infrastruktury technicznej, która nadaje się pod względem technicznym do umieszczania punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu lub która jest niezbędna do połączenia takich punktów dostępu z siecią szkieletową”. W tym miejscu warto również podkreślić, iż jak zostało wskazane w SOR „Cyfryzacja i innowacyjność potrzebują odpowiedniej infrastruktury telekomunikacyjnej. Dostęp do szybkiego internetu napędza rozwój społeczno-gospodarczy i jest jedną z podstawowych potrzeb, której zaspokojenie umożliwia społeczeństwu korzystanie z usług i aplikacji ułatwiających życie codzienne. Dzięki sieciom szerokopasmowym możliwe jest ograniczenie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej, m.in. poprzez nowe modele biznesowe, lepsze zautomatyzowanie produkcji czy dostęp do nowych narzędzi cyfrowych. Coraz bardziej zaawansowane usługi cyfrowe wymagają coraz wyższych przepustowości. Rozwój sieci w tym kierunku jest zatem kołem zamachowym innowacji wzmacniających konkurencyjność gospodarki i poziom życia obywateli. (...) Szerokopasmowy dostęp do internetu, podobnie jak inne techniki informacyjno-komunikacyjne (ICT), stanowi katalizator wzrostu gospodarczego, zarówno w skali globalnej, jak i regionalnej. (...) Podstawowym wymogiem wystąpienia tych efektów jest dostępność nowoczesnej infrastruktury, dlatego rolę państwa w tym zakresie jest tworzenie przyjaznych warunków dla budowy sieci szerokopasmowych (mobilnych i stacjonarnych) oraz interwencja publiczna ze środków krajowych i unijnych maksymalizująca pozytywny wpływ tych sieci na gospodarkę i społeczeństwo.”. Wprowadzenie nieodpłatnego dostępu do nieruchomości stanowiących

obszar kolejowy na cele związane z umieszczaniem punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu stanowi właśnie wyraz realizacji roli państwa w zakresie „*tworzenia przyjaznych warunków dla budowy sieci szerokopasmowych (mobilnych i stacjonarnych)*”.

Art. 30 pkt 30

Proponuje się uchylenie art. 35 Megaustawy. Infrastruktura techniczna, o której mowa w rzeczonym przepisie, jest udostępniana przez operatorów sieci w oparciu o inne przepisy ustawy, a spory o dostęp do tej infrastruktury rozstrzyga Prezes UKE.

Art. 30 pkt 31

Projektowane zmiany w art. 35a ust. 3 *in fine*, art. 35a ust. 4, 6 i 7 Megaustawy związane są z wewnętrznym uspołnieniem przepisów Megaustawy..

Art. 30 pkt 32

Proponuje się usunięcie art. 36 Megaustawy jako przepisu zbędnego i powodującego istotne wątpliwości interpretacyjne w związku z odesłaniem do odpowiedniego stosowania przepisów art. 33 i 34 Megaustawy.

Art. 30 pkt 33 lit. a tiret drugie

Zmiany w projektowanym nowym brzmieniu art. 36 ust. 2 pkt 1 i 2 Megaustawy wynikają, po pierwsze, z potrzeby doprecyzowania, na czym polega koordynacja robót. Przedmiotem koordynacji może być się tylko wykonanie robót dotyczących szybkiej sieci telekomunikacyjnej, ale zgodnie z proponowanym brzmieniem również powiązanych z zasobów w rozumieniu projektowanego art. 2 pkt 40 Pke. Po drugie, w art. 36a ust. 2 pkt 2 Megaustawy zastąpiono określenie „punkt styku” na „miejsce dostępu” oraz usunięto wyrażenie „uwzględniającej potrzeby przedsiębiorcy telekomunikacyjnego dotyczące realizacji elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej” jako zbyteczne.

Art. 30 pkt 33 lit. c tiret pierwsze

Zmiana w art. 36a ust. 5 pkt 3 Megaustawy jest związana z potrzebą wyjaśnienia, że włókno światłowodowe jest elementem sieci, ale nie jest elementem infrastruktury technicznej, co wynika wprost z definicji tej infrastruktury zawartej w art. 2 pkt 6 Megaustawy.

9) ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim

Wprowadzone zmiany wynikają ze zmiany modelu wydawania świadectw operatora urządzeń radiowych. Zgodnie z przepisami Pt a także projektowanego art. 137 Pke obsługiwanie

urządzenia radiowego nadawczego lub nadawczo-odbiorczego używanego w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej, morskiej i żeglugi śródlądowej oraz lotniczej wymaga posiadania świadectwa operatora urządzeń radiowych lub posiadania dokumentu równoważnego, wydanego przez uprawniony organ zagraniczny. Dotychczasowy art. 150 Pt wskazywał przy tym, iż świadectwa były wydawane przez Prezesa UKE. Ustawa Pke mając na względzie specyfikę świadectw, w szczególności odnoszących się do urządzeń używanych w służbie radiokomunikacyjnej morskiej przewiduje, iż Prezes UKE będzie wydawał jedynie świadectwa radioamatorskie. Wydawanie świadectw dla pozostałych służb powinno pozostawać we właściwości innych organów wyspecjalizowanych w danej dziedzinie, której dotyczy dane świadectwo.

Z powyższych względów, proponuje się wprowadzenie regulacji dotyczącej świadectw do ustawy o bezpieczeństwie morskim. Zgodnie z projektowanymi przepisami kwestie wydawania świadectw operatora urządzeń radiowych służby radiokomunikacyjnej morskiej zostaną przekazane do właściwego ministra do spraw gospodarki morskiej. W przypadku tej służby kwestie niezbędnej wiedzy i uzyskiwania uprawnień są regulowane przez Międzynarodową konwencję o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, 1978, sporządzoną w Londynie dnia 7 lipca 1978 r., która jest właściwa dla uzyskiwania kwalifikacji przez marynarzy. Zasadne zatem jest przeniesienie kompetencji uzyskiwania kwalifikacji do ministra właściwego w dziale administracji gospodarka morską. Takie rozwiązania pozwoli na dostosowanie wymogów egzaminacyjnych, określenie wymaganej praktyki czy decydowanie o możliwości odnowienia świadectw w zgodzie z międzynarodowymi przepisami, a także szybko reagować na zachodzące zmiany.

Co więcej obecna sytuacja może rodzić problemy dla adresatów przepisów, np. dla marynarzy, dla których właściwe ustawy (ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim) przewidują określone wymogi, w tym też kwestie konieczności pozyskania świadectw czy certyfikatów, nie regulując tej kwestii kompleksowo, poprzez pozostawienie części niezbędnych wymogów w ustawie Pt. W związku z powyższym, należy dostosować stan prawny do rzeczywistych kompetencji organów, tak aby odpowiadały one za całość procesu, tzn. określenie wymogów, przeprowadzenie egzaminów i wydanie świadectwa. W związku z tym projekt przewiduje uregulowanie tej kwestii w odpowiedniej, dotyczących danej dziedziny ustawie, tj. ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim.

W nowym art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim przesądza się, że potwierdzeniem posiadania kwalifikacji niezbędnych do zajmowania stanowisk na

statku do obsługiwanego urządzenia radiowego nadawczego lub nadawczo-odbiorczego używanego w radiokomunikacji morskiej wymaga posiadania, w zależności od rodzaju statku oraz uprawianej żeglugi, świadectwa operatora urządzeń radiowych w służbie radiokomunikacji morskiej. Jednocześnie dotychczasowa treść art. 63 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. staje się art. 63 ust. 1 tej ustawy.

Zmiany w art. 69 ust. 1 pkt 2, art. 71 ust. 2c i 2d oraz art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim są zmianami o charakterze wynikowym i polegają na dostosowaniu brzmienia tych przepisów do zmiany brzmienia art. 63 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (korekcie odesłań do tego przepisu ustawy).

Ponadto, zmianie ulega załącznik do ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim w części II, gdzie określa się opłaty za świadectwa w radiokomunikacji morskiej oraz ich duplikaty (Świadectwo operatora (GMDSS), Świadectwo operatora łączności, Świadectwo operatora radiotelefonisty VHF, Świadectwo radioelektronika (GMDSS) i Świadectwo operatora stacji nadbrzeżnej), a także w części III, gdzie przewiduje się dodanie opłat za następujące egzaminy: na świadectwo operatora (GMDSS), na świadectwo radioelektronika (GMDSS) oraz na świadectwo operatora łączności.

Przy wprowadzaniu tych zmian planuje się zachowanie okresu przejściowego umożliwiającego dostosowanie organów administracji morskiej do nowych obowiązków.

10) ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe

Zmiana polega na dodaniu Rozdziału 10a. Organy właściwe w sprawach poczty, który powtarza treść dotychczasowej regulacji odnoszącej się do usług pocztowych zawartej dotychczas w poszczególnych ustępach art. 189, art. 192 oraz w art. 192a ustawy P.t. Przeniesienie tej regulacji do ustawy - Prawo pocztowe ma charakter porządkujący.

Ponadto dodano ust. 2 w art. 121, który umożliwi stosowanie, do prowadzonych przez Prezesa UKE kontroli oraz zaleceń pokontrolnych, przepisów rozdziału 8 Działu I ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. przepisów o doręczeniach.

11) ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego

W zakresie nowelizacji ustawy o systemie powiadamiania ratunkowego wprowadzono zmiany w art. 8 ust. 1 lit b, które mają na celu wdrożenie obowiązku z art. 109 ust. 6 EKŁE dotyczącego wykorzystywania przy lokalizacji osoby wykonującej połączenie na numer 112 nie tylko danych lokalizacyjnych ustalanych w oparciu o sieć telekomunikacyjną (tak jak obecnie), ale

również danych pochodzących z urządzenia końcowego użytkownika (o ile urządzenie to posiada takie techniczne możliwości). Dodatkowo w art. 20 ust. 1 uwzględniono poszerzony w EKŁE katalog podmiotów, które mają obowiązek zapewniania połączeń z numerami alarmowymi. W związku z tym, w przepisie tym jako adresata obowiązku wskazano dostawcę publicznie dostępnych usług komunikacji interpersonalnej wykorzystujących numery z krajowych lub międzynarodowych planów numeracji i umożliwiających nawiązywanie połączeń z numerami z tych planów.

12) ustawie z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców - art. 46 projektu ustawy

Niniejsza ustawa przewiduje zmianę art. 48 ust. 11 oraz art. 50 ust. 2 ustawy – Prawo przedsiębiorców, która polega na wyłączeniu obowiązku zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli oraz wyłączeniu obowiązku wykonywania czynności kontrolnych w obecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej - w przypadku kontroli prowadzonej przez Prezesa UKE. Zmiana ma na celu umożliwienie sprawnego przeprowadzania kontroli przez Prezesa UKE.

13) ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa - art. 48 projektu ustawy

Niniejsza ustawa oprócz zmiany o charakterze legislacyjnym polegającej na zastąpieniu odwołania do ustawy – Prawo telekomunikacyjne, odwołaniem do ustawy Pke przewiduje również zmianę o charakterze merytorycznym w art. 26. Przepis ten dotyczy współpracy organów w zakresie zapewnienia spójnego i kompletnego system zarządzania ryzykiem, a także zapewnienia koordynacji obsługi zgłoszonych incydentów. Projektowana zmiana przewiduje dodanie ust. 2a i 2b w art. 26, który zapewni, iż CSIRT MON, CSIRT NASK i CSIRT GOV w przypadku wystąpienia incydentu będą miały obowiązek dostarczania Prezesowi UKE informacji o tym incydencie oraz ryzyku naruszenia bezpieczeństwa sieci lub usług oraz zalecenia metody obsługi tego incydentu. CSIRT MON, CSIRT NASK i CSIRT GOV, będą również obowiązane do udzielania Prezesowi UKE, na jego wniosek, pomocy w przypadku wystąpienia incydentu bezpieczeństwa, jeśli dotyczy on zdarzenia będącego incydentem albo incydentem krytycznym. Zmiany te pozwolą na skuteczne wykonywanie zadań przez Prezesa UKE w sytuacji wystąpienia incydentów, tj. zdarzeń, które mają lub mogą mieć niekorzystny wpływ na cyberbezpieczeństwo;

14) ustawie z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw - art. 49 projektu ustawy

Art. 29 Megaustawy określa zasady prowadzenia inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych, tj. procesu służącego Prezesowi UKE do gromadzenia informacji o pokryciu terytorium kraju infrastrukturą telekomunikacyjną oraz pozyskiwania danych o usługach, jakie są oraz mogą być świadczone w Polsce. Przepisy dotyczące prowadzenia inwentaryzacji zostały zawarte w Megaustawie już w jej tekście pierwotnym z 2010 roku.

Do momentu przyjęcia EKŁE wspólnotowe ramy regulacyjne dla rynku telekomunikacyjnego nie określały zobowiązania dla Państw członkowskich do zorganizowania procesów służących zbieraniu danych o funkcjonujących na ich terenach sieciach łączności elektronicznej. Dopiero EKŁE, w treści art. 22, wprost zobowiązało Państwa członkowskie do prowadzenia tzw. analiz geograficznych, dotyczących co najmniej sieci łączności elektronicznej zapewniających szerokopasmową transmisję danych.

Obecnie obowiązujący art. 29 Megaustawy, w przeważającej większości jego treści, jest zgodny z art. 22 EKŁE, tj. określa zasady prowadzenia analiz geograficznych w zakresie już istniejących sieci telekomunikacyjnych (art. 22 ust. 1 akapit pierwszy, drugi i siódmy EKŁE), oraz zasady udostępniania informacji z tych analiz (art. 22 ust. 5 akapit drugi EKŁE). Natomiast art. 22 EKŁE umożliwia też Państwom członkowskim prowadzenie prognoz dotyczących planowanych inwestycji w sieci łączności elektronicznej, co obecnie nie jest przedmiotem inwentaryzacji Prezesa UKE. Co prawda, na podstawie dotychczasowego art. 6b ust. 1 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego Prezes UKE posiadał uprawnienie do wezwania operatorów telekomunikacyjnych do przedstawienia informacji o obszarach geograficznych, które operatorzy planują objąć zasięgiem sieci telekomunikacyjnych, jednak było to uprawnienie Prezesa UKE o charakterze fakultatywnym, a zbierane w tym trybie informacje mogły dotyczyć wyłącznie bieżącego roku kalendarzowego.

W związku z tym, że znaczenie informacji o potencjalnym pokryciu kraju infrastrukturą telekomunikacyjną wzrosło w związku z nową strukturą uprawnień regulacyjnych Prezesa UKE, proponuje się, aby nowelizacja art. 29 Megaustawy dokonała implementacji art. 22 EKŁE w zakresie prowadzenia prognoz dotyczących planowanych inwestycji.

Ze względów formalnych, zmiany zasad prowadzenia inwentaryzacji zostały zaprojektowane bezpośrednio w Megaustawie, jak i w ustawie z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, która nowelizowała zasady prowadzenia inwentaryzacji w zakresie m.in. częstotliwości przekazywania informacji Prezesowi UKE i której nowelizacje wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2022 r., czyli w dniu,

w którym niniejsza ustawa proponuje wejście w życie wszelkich przepisów o inwentaryzacji, uwzględniających zbieranie informacji o planach inwestycyjnych.

Zmiany odzwierciedlające ww. założenia zostały zawarte w:

1) lit. a – uzupełniającej zakres przedmiotowy inwentaryzacji, dodając doń informacje o planowanym pokryciu infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi, które zapewnią lub umożliwią zapewnienie szerokopasmowego dostępu do internetu o przepustowości co najmniej 100 Mb/s w ciągu 3 lat;

2) lit. b i c – poprzez nałożenie na podmioty zobowiązane do uczestnictwa w procesie inwentaryzacji obowiązku przekazywania informacji o planowanej infrastrukturze telekomunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych; zgodnie z projektowanymi przepisami, obowiązek ten będzie realizowany co najmniej raz w roku, do dnia 31 marca (analogicznie do obowiązku przekazywania informacji o świadczonych usługach telekomunikacyjnych)

- oraz w art. 30 pkt 21 niniejszej ustawy, nowelizującej bezpośrednio Megaustawę (m.in. w zakresie oświadczeń składanych Prezesowi UKE czy delegacji do wydania rozporządzenia dookreślającego zasady prowadzenia inwentaryzacji), przy czym wszystkie przepisy dotyczące art. 29 Megaustawy wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

W związku z nowelizacją zasad prowadzenia inwentaryzacji brak jest uzasadnienia dla pozostawienia Prezesowi UKE uprawnienia do wezwania operatora telekomunikacyjnego do „dodatkowego” przekazania informacji o istniejących i planowanych sieciach telekomunikacyjnych – zatem dotychczasowe przepisy art. 6a i 6b ust. 1 i 2 Pt nie zostały przeniesione do nowego Prawa komunikacji elektronicznej.

III. Przepisy uchylające, przejściowe, dostosowujące i końcowe

W związku z wejściem w życie nowej ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, w art. 50 ustawy przewidziano uchylenie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne. Dodano przy tym zastrzeżenie, że przepis art. 199 ust. 1b pkt 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne traci moc z dniem 28 lutego 2021 r. Uzasadnienie do tej zmiany zawarto w omówieniu terminu wejścia w życie ustawy Pke.

Zastąpienie w systemie prawa dotychczasowych regulacji rozwiązaniami wprowadzanymi przepisami Pke, prowadzi do powstania sytuacji intertemporalnych wymagających rozstrzygnięcia w niniejszej ustawie.

Uregulowania w przepisach ustawy wprowadzającej ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej wymagają kwestie dotyczące:

1) Rejestru PT i JST - art. 51

Projektowany przepis przejściowy zapewnia ciągłość funkcjonowania dotychczasowego rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji poprzez wskazanie, że dotychczasowe rejestry prowadzone na podstawie przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne stają się rejestrem PT oraz rejestrem JST w rozumieniu ustawy Pke. Ponadto dotychczas dokonane wpisy do rejestrów stają się wpisami do rejestrów z ustawy Pke.

Wejście w życie ustawy Pke nie będzie zatem pociągało za sobą konieczności złożenia przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych czy jednostek samorządu terytorialnego ponownych wniosków o wpis do rejestrów. Jednocześnie należy zaznaczyć, że ustawa Pke zmienia katalog informacji jakie powinny zostać zawarte we wniosku o wpis do rejestru, w porównaniu do danych wymaganych na gruncie ustawy Prawo telekomunikacyjne, dostosowując ten katalog do wymogów EKŁE. Z tego względu podmioty wpisane do rejestrów na mocy przepisu przejściowego obowiązane są uzupełnić wpisy uzupełnienia wpisu do rejestru w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Pke. Brak uzupełnienia będzie skutkował wykreśleniem podmiotu z właściwego rejestru.

Przepis przejściowy reguluje również kwestię usuwania przez Prezesa UKE danych, które zostały ujawnione w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych przed wejściem w życie ustawy Pke, a których zawarcie we wniosku o wpis na gruncie tej ustawy nie jest już wymagane. Dotyczy to danych kontaktowych osoby upoważnionej do kontaktowania się w imieniu podmiotu wpisanego do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w nagłych przypadkach związanych z funkcjonowaniem sieci czy świadczeniem usług.

Niniejsza ustawa przewiduje również, iż Prezes UKE do dnia 21 grudnia 2021 r. przekazuje do Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) treść wpisów do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, o którym mowa w ustawie Prawo telekomunikacyjne, dokonanych przed dniem 21 grudnia 2020 r. Regulacja ta stanowi wdrożenie art. 12 ust. 4 akapit 3 *in fine* EKŁE;

2) Rejestru usług *premium rate* art. 52

Analogicznie do kwestii rejestrów Pt i Jst przewidziano również przepisy przejściowe dotyczące rejestru tzw. usług *premium rate*. Uregulowany w art. 65 ust. 2 Pt rejestr numerów wykorzystywanych do świadczenia usług o podwyższonej opłacie staje się rejestrem numerów wykorzystywanych do świadczenia usługi z dodatkowym świadczeniem. Przepis przejściowy reguluje kwestię zgłoszeń i wpisów do rejestru dokonanych na gruncie Pt, spraw o wpis do rejestru wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Pke. Dodatkowo wskazuje na obowiązek przekazania Prezesowi UKE, przez podmiot wpisany do rejestru przed wejściem w życie Pke, numeru NIP w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie Pke. Wynika to z faktu, iż ustawa Pke w art. 289 ust. 2 wprowadziła wymóg podania Prezesowi UKE numeru NIP przez podmiot realizujący dodatkowe świadczenie, w terminie co najmniej 14 dni przed dniem rozpoczęcia świadczenia tej usługi;

3) Rejestru urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia - art. 53

Przepis utrzymuje kompleksowo w mocy funkcjonujący na podstawie ustawy Pt rejestr urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia;

4) Narzędzia porównawczego - art. 54

Przepis odnosi się do kwestii sprawnego uruchomienia przez Prezesa UKE narzędzia porównawczego umożliwiającego porównanie dostępnych na rynku ofert publicznie dostępnych usług dostępu do internetu oraz publicznie dostępnych usług komunikacji interpersonalnej wykorzystujących numery oraz pod pewnymi warunkami, publicznie dostępnych usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów. Przepis wprowadza wymóg, dokonania przez Prezesa UKE obwieszczenia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej UKE gotowości narzędzia porównawczego do przyjęcia danych oraz reguluje termin przekazania przez dostawcę usług wymaganych danych;

5) Zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu - art. 55

Przepis odnosi się do art. 286 ust. 7, który wskazuje, iż wymiana informacji pomiędzy operatorami lub dostawcami usługi dostępu do internetu w zakresie realizacji uprawnienia abonenta do zachowania ciągłości świadczenia usługi dostępu do internetu, w przypadku zmiany dostawcy - odbywa się drogą elektroniczną za pośrednictwem prowadzonego przez Prezesa UKE systemu teleinformatycznego. Przepis przejściowy ma na celu uregulowanie kwestii ogłoszenia przez Prezesa UKE informacji o uruchomieniu odpowiednich funkcjonalności systemu, tak aby dostawcy i operatorzy, których to dotyczy mogli dowiedzieć

się w łatwy sposób o możliwości korzystania z systemu. Przepis przewiduje przy tym okres 3 miesięcy - po upływie którego będzie możliwe korzystanie z systemu, a przy tym dla zapewnienia sprawnego przepływu informacji między dostawcami lub operatorami w tym okresie - przepis zobowiązuje Prezesa UKE do określenia sposobu i trybu wymiany komunikatów do czasu upływu powyższego terminu;

6) Planów zagospodarowania częstotliwości - art. 56

Przepis ma na celu wyeliminowanie jakichkolwiek wątpliwości, iż plany zagospodarowania częstotliwości ustalone na podstawie ustawy Prawo telekomunikacyjne zachowują moc. Pozwoli to na kontynuowanie przez Prezesa UKE gospodarki zasobami częstotliwości bez konieczności wydawania nowych planów zagospodarowania częstotliwości;

7) Rezerwacji częstotliwości - art. 57

Przepis ma na celu wyeliminowanie jakichkolwiek wątpliwości, iż decyzje w sprawie rezerwacji częstotliwości wydane na podstawie ustawy Pt zachowują moc, a co więcej są tożsame z rezerwacjami częstotliwości w rozumieniu ustawy Pke;

8) Pozwoleń radiowych - art. 58

Przepis ma na celu wyeliminowanie jakichkolwiek wątpliwości, iż pozwolenia radiowe wydane na podstawie ustawy Pt zachowują moc, a co więcej są tożsame z pozwoleniami radiowymi w rozumieniu ustawy Pke;

9) Świadectw operatora urządzeń radiowych - art. 59

Przepis ma na celu wyeliminowanie jakichkolwiek wątpliwości, iż świadectwa operatora urządzeń radiowych w służbie radiokomunikacyjnej lotniczej, morskiej i żeglugi śródlądowej wydane na podstawie ustawy Pt zachowują moc.

Jednocześnie świadectwo operatora urządzeń radiowych w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej zachowuje moc i staje się świadectwem operatora urządzeń radiowych w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej w rozumieniu ustawy Pke.

Przepis przewiduje również zachowanie okresu przejściowego umożliwiającego dostosowanie organów administracji morskiej do nowych obowiązków wynikających ze zmiany ustawy o bezpieczeństwie morskim w zakresie świadectw operatora urządzeń radiowych w służbie radiokomunikacyjnej morskiej. Do dnia 31 grudnia 2021 r. kwestie uzyskiwania kwalifikacji w służbie radiokomunikacyjnej morskiej pozostaną bez zmian na dotychczasowych zasadach. Od dnia 1 stycznia 2022 r. obowiązki te przejmie minister właściwy do spraw gospodarki

morskiej. Do tego czasu zostaną opracowane nowe przepisy w przedmiotowym zakresie. Zastosowanie takiego okresu przejściowego pozwoli na płynne przejście nowych obowiązków, w tym przejście bazy danych, zorganizowanie możliwości przeprowadzania egzaminów w nowej formule czy zaplanowanie środków finansowych na nowy rok budżetowy. Sztuczne ustalenie daty przejścia obowiązków ułatwi również planowanie uzyskiwania świadectw lub ich odnawianie przez samych zainteresowanych, czyli marynarzy, którzy z wyprzedzeniem będą wiedzieli od kiedy kompetencję zostaną przeniesione do ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej.

10) Decyzji w sprawie czasowego używania urządzeń radiowych - art. 60

Ustawa przesądza, że decyzje dotyczące czasowego używania urządzenia radiowego zachowują moc i stają się odpowiednio decyzjami w tym zakresie regulowanymi przez ustawę Pke;

11) Postępowań w sprawie dokonania, zmiany i cofnięcia rezerwacji częstotliwości - art. 61

Przepis przesądza, że do postępowań będących postępowaniami administracyjnymi (zatem nie obejmuje on postępowań selekcyjnych) w sprawie dokonania, zmiany oraz cofnięcia rezerwacji częstotliwości, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke stosuje się przepisy dotychczasowe, czyli przepisy ustawy Pt.

Do postępowań w sprawie dokonania na kolejny okres rezerwacji częstotliwości zharmonizowanych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy ustawy Pke.

Ze względu na fakt, że ustawa Pke nie przewiduje instytucji odnowienia rezerwacji częstotliwości innych niż częstotliwości zharmonizowane, postępowania w sprawie dokonania na kolejny okres rezerwacji częstotliwości z zakresów niezharmonizowanych, wszczęte i niezakończone przed wejściem w życie ustawy Pke umarza się;

12) Postępowań w sprawie dokonania, zmiany i cofnięcia rezerwacji częstotliwości użytkowanych jako cywilno-rządowe złożony przez użytkownika rządowego - art. 62

Ze względu na wprowadzenie ustawą Pke nowej regulacji, zgodnie z którą użytkowanie częstotliwości cywilno-rządowych przez użytkowników rządowych nie będzie już wymagało

posiadania rezerwacji częstotliwości, ale niezbędne będzie uzyskanie pozwolenia radiowego, należy przewidzieć przepisy przejściowe.

I tak, wniosek w sprawie dokonania rezerwacji częstotliwości użytkowanych jako cywilno-rządowe złożony przez użytkownika rządowego i nierozpatrzony przed dniem wejścia w życie ustawy Pke, staje się wnioskiem o wydanie pozwolenia w rozumieniu ustawy Pke.

Jednocześnie rezerwacje częstotliwości użytkowanych jako cywilno-rządowe dokonane na rzecz użytkowników rządowych przed wejściem w życie ustawy Pke zachowują moc i zwalniają z obowiązku uzyskania pozwoleń. Zatem w tym zakresie użytkownicy rządowi, posiadający ważną rezerwację częstotliwości nie muszą podejmować żadnych dodatkowych kroków w celu wykorzystywania częstotliwości.

W przypadku gdy użytkownik rządowy wykorzystujący częstotliwości z zakresów użytkowanych jako cywilno-rządowe nie posiada ani pozwolenia radiowego ani rezerwacji częstotliwości obowiązany jest do wystąpienia z wnioskiem o uzyskanie pozwolenia radiowego w okresie 1 roku od dnia wejścia w życie tej ustawy;

13) Postępowania w sprawie dokonania, zmiany i cofnięcia pozwolenia radiowego - art. 63

Przepis przesądza, że do postępowań będących postępowaniami administracyjnymi w sprawie dokonania, zmiany oraz cofnięcia pozwolenia radiowego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke stosuje się przepisy dotychczasowe, czyli przepisy ustawy Pt;

14) Ogłoszonych postępowań selekcyjnych - art. 64

Przepis określa, że do postępowań selekcyjnych (aukcja, przetarg, konkurs), ogłoszonych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke stosuje się przepisy dotychczasowe, czyli przepisy ustawy Pt. Także do postępowań w sprawie dokonania rezerwacji częstotliwości po przeprowadzeniu postępowania selekcyjnego ogłoszonego przed wejściem w życie ustawy Pke stosować się będzie przepisy dotychczasowe;

15) Przydziałów numeracji - art. 65

Przepis ma na celu wyeliminowanie jakichkolwiek wątpliwości, iż decyzje w sprawie przydziału numeracji wydane na podstawie art. 126 Pt są tożsame z decyzjami w sprawie przydziału numeracji w rozumieniu ustawy Pke;

16) Umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych - art. 66

W związku ze znacznymi zmianami jakie ustawa Pke wprowadza w porwaniu do regulacji zawartej w ustawie Pt konieczne jest zawarcie przepisów przejściowych rozstrzygających, iż zasadniczo do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke stosuje się przepisy tej ustawy. Zapewni to stosowanie m.in. nowych regulacji wynikających z EKŁE do już zawartych umów, co będzie korzystne dla użytkowników końcowych. Przepis wskazuje ponadto, że dostosowanie obowiązujących umów do regulacji ustawy Pke przez dostawców usług telekomunikacyjnych powinno nastąpić w terminie 2 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy Pke. Dostosowanie może przy tym polegać również na zmianach w dotychczasowych regulaminach lub cennikach świadczenia usług telekomunikacyjnych.

Przepis uwzględnia również kwestię okresu trwania umów w związku wejściem w życie ustawy Pke. W tym zakresie wskazuje, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z wyłączeniem usług transmisji danych do komunikacji maszyna-maszyna zawarta przed dniem wejścia w życie ustawy Pke, na czas określony dłuższy niż 24 miesiące staje się umową zawartą na okres 24 miesiące, chyba, że te 24 miesiące już upłynęły.

Uregulowano również możliwość przejściowego - przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Pke - świadczenia, przez dostawcę publicznie dostępnych usług komunikacji elektroniczne, usługi dodatkowego obciążenia rachunku bez uzyskania zgody abonenta utrwalonej na trwałym nośniku, chyba że abonent wyraził sprzeciw;

17) Analiz rynku - art. 67

Przepis wskazuje, iż do postępowań w sprawie analizy rynku wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke stosuje się przepisy tej ustawy. Jednocześnie czynności dokonane w ramach tych postępowań dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy Pke zachowują moc. Przepis przejściowy zapobiega ryzyku konieczności ponownego przeprowadzenia ww. Postępowań po wejściu w życie ustawy Pke;

18) Postępowań wszczętych na podstawie art. 39 ust. 4, art. 40 ust. 4, art. 53 ust. 1 i 2, art. 96 ust. 1, art. 98 ust. 1 – 3 i art. 109 ust. 1 Pt - art. 68

W celu zachowania przewidywalności i ciągłości prawnej, przepisy przejściowe zapewniają, że do:

- a) postępowań mających na celu wydanie decyzji dotyczących ustalenia opłat na rynku hurtowym na podstawie art. 39 ust. 4 Pt oraz na podstawie art. 40 ust. 4 Pt,

- b) postępowań mających na celu wydanie decyzji określających wskaźnik zwrotu kosztu zaangażowanego kapitału,
- c) postępowań mających na celu wydanie decyzji zatwierdzających instrukcję w zakresie rachunkowości regulacyjnej i opis kalkulacji kosztów,
- d) postępowań w sprawie przyznania przedsiębiorcy wyznaczonemu do świadczenia usługi powszechnej, dopłaty do kosztów świadczonych przez niego usług, ustalenia przedsiębiorców obowiązanych do pokrycia dopłaty oraz wysokości ich udziału dopłacie,
- e) postępowań w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich

- wszczętych na podstawie dotychczasowej ustawy i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Pke, należy stosować dotychczasowe przepisy;

19) Obowiązków dotyczących rachunkowości regulacyjnej i kalkulacji kosztów - art. 69

W celu zachowania przewidywalności i ciągłości prawnej, przepisy przejściowe zapewniają, że do spraw związanych z realizacją obowiązków dotyczących rachunkowości regulacyjnej i kalkulacji kosztów, o których mowa w art. 38 ust. 1 i art. 39 ust. 1 Pt i związanych z tym uprawnień Prezesa UKE stosuje się przepisy dotychczasowe. Powyższy przepis dotyczy w szczególności wszystkich uprawnień Prezesa UKE i obowiązków przedsiębiorców wskazanych w art. 53 i art. 54 Pt. Ponadto ten przepis zapewnia podstawy prawne dla umowy i ustaleń z biegłym rewidentem, wynikających z dotychczasowej ustawy, konieczna ze względu na to, że w I połowie 2020 będzie zawarta umowa pomiędzy UKE a biegłym rewidentem obowiązująca do 2022 roku, która będzie dotyczyć badania rocznych sprawozdań z prowadzonej rachunkowości regulacyjnej oraz wyników kalkulacji kosztów pod kątem zgodności z przepisami prawa oraz zatwierdzonymi przez Prezesa UKE instrukcją i opisem kalkulacji kosztów. Żeby powyższe badanie było możliwe do przeprowadzenia, muszą podczas jego przeprowadzania obowiązywać te same przepisy prawne co podczas sporządzania przez przedsiębiorcę instrukcji w zakresie rachunkowości i opisu kalkulacji kosztów oraz rocznych sprawozdań z prowadzonej rachunkowości regulacyjnej oraz wyników kalkulacji kosztów;

20) Kontroli wykonywania działalności gospodarczej - art. 70

W celu zachowania przewidywalności i ciągłości prawnej, przepisy przejściowe zapewniają, że do kontroli i postępowania pokontrolnego prowadzonych na podstawie ustawy Prawo

telekomunikacyjne wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke stosuje się przepisy dotychczasowe. W konsekwencji również czynności podjęte w ramach tych kontroli i postępowania pokontrolnego dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy Pke zachowują ważność;

21) Zdarzeń lub sytuacji będących podstawą do wszczęcia reklamacji - art. 71

W związku ze zmianami w zakresie postępowania reklamacyjnego jakie wprowadza ustawa Pke w porównaniu do dotychczas obowiązujących przepisów Pt zasadne jest wskazanie w przepisie przejściowym, iż do zdarzeń lub sytuacji będących podstawą do wszczęcia reklamacji, o której mowa w art. 106 Pt, zaistniałych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke, stosuje się przepisy dotychczasowe;

22) Żądania przeniesienia numeru - art. 72

Przepis wskazuje, iż do żądania przeniesienia numeru, o którym mowa w art. 71 Pt, złożonego i niezrealizowanego przed dniem wejścia w życie ustawy Pke, stosuje się przepisy dotychczasowe. Zapis ten wynika z konieczności zapewnienia regulacji przejściowej w związku ze zmianami w procedurze przeniesienia numeru jakie przewiduje ustawa Pke w porównaniu do dotychczasowych przepisów Pt;

23) Uprawnień abonenta - art. 73

Przepis odnosi się do kwestii uprawnienia abonenta do żądania szczegółowego wykazu wykonanych usług telekomunikacyjnych, o którym mowa w art. 80 ust. 2 Pt. W sytuacji gdy żądanie zostało złożone po wejściu w życie ustawy Pke ale dotyczy usług zrealizowanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy zasadne jest stosowanie przepisów dotychczasowych, tj. przepisów Pt;

24) Realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 99 ust. 5 Pt - art. 74

W toku są postępowania administracyjne prowadzone przez Prezesa UKE w zakresie przyznania dopłaty do kosztów świadczenia usługi powszechnej. Dodatkowo przed sądami toczą się postępowania w zakresie decyzji Prezesa UKE o przyznaniu/odmowie przyznania dopłaty. Powyższe postępowania będą prowadzone na podstawie dotychczasowych przepisów Prawa telekomunikacyjnego;

25) Rocznej opłaty telekomunikacyjnej - art. 75

Zgodnie z art. 183 ust. 8 Pt, minister właściwy do spraw informatyzacji ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” do 15 grudnia każdego roku

komunikat o wysokości wskaźnika opłaty. Wskaźnik opłaty na 2021 r. powinien być ogłoszony przed 15 grudnia 2020 r. Pke najprawdopodobniej zacznie obowiązywać po tym terminie, dlatego niezbędne jest zapewnienie podstawy prawnej dla uiszczania opłaty telekomunikacyjnej w 2021 r. W celu zapewnienia przejrzystości ustanawianych obowiązków dla przedsiębiorców, wysokość wskaźnika opłaty telekomunikacyjnej na 2022 r. też będzie określona zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami;

26) Samochodowych odbiorników radiofonicznych - art. 76

Przepis odnosi się do wprowadzonego w art. 368 ust. 4 Pke obowiązku, aby samochodowe odbiorniki radiofoniczne umożliwiały odbiór i odtwarzanie co najmniej usług radiofonii cyfrowej świadczonych za pośrednictwem naziemnych cyfrowych transmisji radiofonicznych. Jest to nowy obowiązek, stanowiący implementację art. 113 EKŁE. W związku z tym konieczne jest zapewnienie regulacji przejściowej, która wskaże, iż obowiązku tego nie stosuje się do pojazdów wyposażonych w samochodowe odbiorniki radiofoniczne wyprodukowanych przed dniem wejścia w życie ustawy Pke;

27) Postępowań prowadzonych na podstawie art. 27, art. 28, art. 45, art. 136 ust. 1 i art. 139 Pt - art. 77

Przepis umożliwia stosowanie przepisów ustawy Pke do postępowań wszczętych na podstawie w/w przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne, które nie zostały zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy Pke;

28) Wniosku w sprawie zawarcia umowy o dostępie - art. 78

Przepis przesądza, iż wniosek w sprawie zawarcia umowy o dostępie złożony na podstawie art. 19 ust. 1 albo art. 30 ust. 5 Megaustawy i nierozpatrzony przed dniem wejścia w życie ustawy Pke jest rozpatrywany na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 30, w brzmieniu dotychczasowym;

29) Postępowań wszczętych na podstawie art. 13 ust. 2, art. 22, art. 27, art. 30 ustawy zmienianej w art. 30 - art. 79

Przepis umożliwia stosowanie przepisów ustawy Pke do postępowań wszczętych na podstawie w/w przepisów Megaustawy, które nie zostały zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy Pke;

30) Wspólnego wykonywania lub powierzenia wykonania obowiązków, o których mowa w art. 47 ust. 1 pkt 1, art. 49 oraz art. 51 ust. 1 Pke - art. 80 i art. 81

Art. 80 odnosi się do kwestii wspólnego wykonywania przez dwóch lub więcej operatorów lub dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązków, o których mowa w art. 180a ust. 1 Pt, w zakresie przechowywania określonych danych telekomunikacyjnych i ich udostępniania uprawnionym podmiotom, a także powierzenia wykonywania tych obowiązków innemu przedsiębiorcy, na podstawie dotychczasowego art. 180b ust. 1 i 2 Pt. W związku z zastąpieniem w/w przepisów Pt przez art. 55 ust. 1 Pke oraz art. 57 Pke zasadne jest zobowiązanie operatorów lub dostawców o wskazanie Prezesowi UKE w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy operatora lub dostawcę, wspólnie z którym będzie wykonywał w/w obowiązek lub przedsiębiorcę telekomunikacyjnego któremu powierzył realizację tego obowiązku;

31) Obowiązków określonych w art. 39 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 40 ust. 1 Pt - art. 82

Jest to przepis przejściowy przeniesiony wprost z Ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. poz. 587), który wszedł w życie 2 czerwca 2011 r., który wciąż obowiązuje dla obowiązków określonych w art. 39 ust. 1 pkt 2 oraz w art. 40 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 50, wynikających z decyzji wydanych przed 2 czerwcem 2011 r. Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne wprowadziła obowiązek wskazywania w decyzjach nakładających obowiązki z art. 39 i 40 Pt metod weryfikacji i ustalenia wysokości opłat z tytułu dostępu telekomunikacyjnego lub ich maksymalnego albo minimalnego poziom. W związku z powyższym, w przypadku decyzji wydanych w tych sprawach przed dniem wejścia w życie tej ustawy, wprost w ustawie wskazano ww. metody;

32) Zgody na przesyłanie niezamówionej informacji handlowej – art. 83

W projektowanej ustawie proponuje się, aby zgody na przesyłanie niezamówionej informacji handlowej zebrane na podstawie obecnego art. 10 uśude oraz zgody na marketing bezpośredni zebrane na podstawie obecnego art. 172 Pt zachowały ważność, jeżeli pierwotny sposób wyrażenia zgody odpowiada warunkom określonym w Pke.

33) Wykazu prowadzonego przez ministra właściwego do spraw informatyzacji - art. 84

Przepis ma na celu wyeliminowanie wątpliwości dotyczących wprowadzonego ustawą z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-COV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 695) wykazu stron internetowych jednostek sektora finansów publicznych lub innych stron internetowych prowadzonego przez ministra właściwego do spraw informatyzacji. Korzystanie ze stron określonych w wykazie nie wpływa na wykorzystanie przez abonenta limitu transmisji danych w ramach wybranego pakietu. Wykaz prowadzony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji na podstawie art. 63a ust. 2 Pt staje się wykazem z art. 277 ust. 3 Pke.

34) obowiązku zapewnienia dostępu hurtowego do infrastruktury zrealizowanej z udziałem środków publicznych - art. 85

Przepis rozstrzyga, że bezwzględny obowiązek zapewnienia dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej zrealizowanej z udziałem finansowania publicznego nie dotyczy infrastruktury, co do której finansowanie publiczne zostało udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 86

Projektowana ustawa zawiera ponadto regulacje dotyczące utrzymania w mocy szeregu aktów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Zgodnie z art. 81 niniejszej ustawy przeważająca część aktów wydanych na podstawie Pt zachowuje moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie odpowiadających im zakresowo przepisów Pke, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy Pke. Przepis ten pozwoli na sukcesywne wydawanie rozporządzeń po wejściu w życie nowych regulacji. Jednocześnie akty wykonawcze wydane na podstawie art. 73, art. 79c, art. 95 ust. 4, art. 126 ust. 12 pkt 1 i 2, art. 184 ust. 4 Pt utracą moc z dniem wejścia w życie ustawy Pke. W ich miejsce zostaną wydane wraz z ustawą Pke nowe rozporządzenia.

Art. 87

Konieczne jest również zamieszczenie przepisu utrzymującego w mocy akt wykonawczy wydany na podstawie zmienionego upoważnienia z art. 29 ust. 7 Megaustawy do czasu wejścia w życie nowego aktu wykonawczego, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Pke.

Art. 88-91

W art. 88-91 zawarto przepisy przejściowe, które odnoszą się do kwestii przejścia obowiązków Prezesa UKE oraz pracowników i mienia dotychczasowego Urzędu Komunikacji Elektronicznej, funkcjonujących w oparciu o uchylaną ustawę Pke na Prezesa UKE i UKE funkcjonujących na podstawie Pke.

Art. 92

W związku z uchaleniem ustawy – Prawo telekomunikacyjne i wejściem w życie nowych regulacji ustawy Pke, w tym dotyczących zawartości, sporządzanych przez Prezesa UKE, raportu o stanie rynku komunikacji elektronicznej oraz sprawozdania z działalności regulacyjnej, należy uregulować kwestię na podstawie jakich przepisów będą te dokumenty opracowywane za 2021 r., po wejściu w życie ustawy. Przesądzono, iż powinny one zostać opracowane na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 93

Wejście w życie przepisów ustawy Pke wiąże się ze zwiększonymi wydatkami Ministra właściwego do spraw informatyzacji, Ministra Obrony Narodowej oraz Prezesa UKE. Konieczne jest zagwarantowanie środków na zwiększone potrzeby kadrowe wynikające z nałożenia na w/w organy nowych obowiązków. Niniejsza ustawa wskazuje, że w latach 2021-2030 maksymalny całkowity limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy Pke wynosi 58 398 000 zł. W kojonych ustępach doprecyzowano limit wydatków z rozbiem na poszczególne organy oraz lata.

Art. 94

Przepis określa, iż niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem 21 grudnia 2020 r. Wskazanie tej daty ma na celu ujednolicenie daty wejścia w życie ustawy Pke oraz ustawy zawierającej przepisy wprowadzające Pke, co umożliwi terminową implementację EKŁE oraz skuteczne funkcjonowanie nowych przepisów Pke. Wyjątkiem w tym zakresie będzie przepis art. 29 ust. 2c Megaustawy, który wejdzie w życie 1 stycznia 2022 r. w związku z planowanym udostępnieniem od tego dnia rozwiniętego systemu teleinformatycznego Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji.

Przedkładany projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Projekt ustawy nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), zatem nie podlega notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.